

CURIERUL ADVENTIST

MARTIE 2021: ROUA DUHULUI SFÂNT + ISTORIA LUI RUT +
JESUS IS MY COPILOT!? + ADEVĂRUL PREZENT AL EDUCAȚIEI
ADVENTISTE + RIȚPA – FEMEIA CARE A RIDICAT UN POPOR +
FIINȚELE ETERNE + „DESPRE COMPASIUNE... NUMAI DE BINE!” +
IMPERIALISMUL MESIANIC + PERSPECTIVE MISIONARE

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Profiluri feminine – măreție biblică

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

NOUȚĂȚI EDITORIALE

Editura Viață și Sănătate vă pune la dispoziție o carte de care se vor bucura toate doamnele – **Ghidul sănătății feminine**. Oferiți acest dar aceleia pe care o iubiți!

Deoarece femeile de astăzi vor să trăiască mai mult și mai bine, este foarte important să învețe cum să-și protejeze sănătatea, dar și cum să prevină problemele sau bolile specifice sexului feminin. Prin intermediul acestei cărți, vom învăța cum să trăim o a doua tinerețe, cum să ne simțim libere de orice boală și cum să ne bucurăm de fiecare etapă din viață.

Urmând principiile de bază prezentate în această carte, veți putea atinge un sentiment de bunăstare și o senzație de plinătate fizică, mintală, socială și spirituală. În acest scop, cartea vă oferă informații, exerciții și sfaturi practice.

Prin autoexaminarea sânilor și prin alte analize specifice, este posibil ca boli grave, precum cancerul de sân, să fie depistate într-un stadiu timpuriu. Făcând acest lucru, nu doar că ne păstrăm integritatea fizică, prin faptul că evităm o operație radicală, dar avem grijă de lucrul cel mai important – viața însăși.

Pentru a rezuma, este mai bine să știi decât să ignori. *Ghidul sănătății feminine* face referire la aproape 150 de probleme de sănătate și boli, explicând analizele de diagnosticare, accentuând nevoia de controale medicale și arătând care sunt modurile de a gestiona și depăși diferite situații. Nu renunțați la a trăi o viață deplină!

Anul XCVIII, MARTIE 2021. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

ROUA DUHULUI SFÂNT

Este impresionant modul în care Dumnezeu Se raportează la poporul Său apostat. Mustră Israelul pentru păcatele sale: idolatrie și adulter spiritual. Apoi, cu dragoste, îl invită la pocăință și, printr-o analogie încurajatoare, deschide porțile părtășiei: „Voi fi ca roua pentru Israel” (Osea 14:6). Ploaie, rouă, untdelemn, porumbel, vânt, foc și pecete sunt cele șapte simboluri folosite în Scriptură pentru Duhul Sfânt.

Mesajul de bază al făgăduinței este: așa cum, la început, roua a fost suficientă pentru a face pământul să rodească (Geneza 2:6), la fel Duhul Sfânt asigură tot belșugul spiritual necesar mântuirii. „Duhul Sfânt Îl descoperă păcătosului pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Duhul Sfânt este Acela care convinge de păcat. Dacă răspunde influenței reînviătoare a Duhului Sfânt, păcătosul va fi adus la pocăință și trezit, făcut să înțeleagă importanța ascultării de cerințele divine” (*Istoria faptelor apostolilor*, p. 38).

Imaginile din Scriptură referitoare la rouă sunt îmbibate de bogată învățătură spirituală. Roua cade pe neobservate, ca și Duhul Sfânt, care ia în stăpânire fiecare bucată (2 Samuel 17:12). Psalmul 110:3 prezintă zorii vieții creștine: „Vine tineretul Tău la Tine, ca roua.” Atunci când căldura dragostei divine trezește conștiința omului, roua Duhului inundă viața născută din nou.

Roua este folosită și pentru descrierea vieții veșnice, a harului și bunăvoinței divine (Psalmii 133:3; Proverbele 19:12), dar este și dătătoare de viață (Isaia 26:19), aducându-i la viață pe cei morți în păcatele lor. Tot prin acest simbol, profetul prezintă misiunea și dependența exclusivă a rămășiței de Domnul: „Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca roua care vine de la Domnul, ca ploaia mărunță pe iarbă, care nu se biziue pe nimeni și nu atârna de copiii oamenilor” (Mica 5:7). Ce imagini încurajatoare!

Roua vieții înseamnă belșug de binecuvântare

Una dintre aceste binecuvântări este indiferența față de idoli. Răstignirea eului prin nașterea din nou ruinează idolii. Lucrurile care au fost importante devin „gunoi” după ce, pe calea Damascului, roua realizează „înnoirea minții” (Romani 12:2). „Aducând convingere de păcat și prezentând înaintea minții standardul neprihănirii, Duhul Sfânt îl face pe cel în cauză să renunțe la interesul și plăcerea față de lucrurile acestei lumi și umple sufletul cu o dorință după sfințenie” (*Idem*, pp. 38–39).

Rezultatul? „El va înflori ca crinul și va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; măreția lui va fi ca a măslinului și miresmele lui, ca ale Libanului” (Osea 14:5-6). Roua Duhului face din vlăstarul firav un pom roditor, iar roadele sunt reflectarea virtuților lui Isus în om. Duhul Sfânt ne transformă în copii ai lui Dumnezeu, fără de care nu există viață spirituală, rodire și nici viață veșnică.

Făgăduința profetică este valabilă și azi: „Voi fi ca roua pentru Israel.” Este timpul ca inimile noastre să fie expuse ca lâna lui Ghedeon, ca să fie umplute de roua Duhului, gata să cadă. ■

Szász Ernest, pastor, coordonator redacția de limbă maghiară a Editurii Viață și Sănătate

CUPRINS

3 Editorial

Szász Ernest
Roua Duhului Sfânt

4 Profil feminin

Emilian Niculescu
Istoria lui Rut

6 Reflecții

Pálffy Miklós
Jesus is my Co-pilot!?

9 Familie

Gerald Klingbeil
Păstrarea nucleului

10 Educație

Emanuel Sălăgean
Adevărul prezent al educației
adventiste (III)

12 Spiritual

Dan Constantinescu
Înțelegi tu ce citești?

14 Profil feminin

Gerald Klingbeil
Rîțpa – femeia care a ridicat un popor

16 Sănătate

Constantin Dinu
Regim de supraviețuire COVID-19,
versiunea 7.4

18 Doctrină

Ștefan Radu
Ființele eterne

19 La odihnă

20 Reflecții

Gili Antea
O să te-aștept!

23 Teologie

Costel Gogoneață
Imaginea Babilonului, ca element
tipologico-teologic în cartea profetului
Ieremia și în Apocalipsa lui Ioan (III)

26 ADRA

Daniel Neacșu
„Despre compasiune... numai de bine!”
sau „De ce compasiunea nu va pieri
niciodată!”

28 Teologie

Florin Lăiu
Imperialismul mesianic (III)

30 De la inimă la inimă

Aurel Neațu
Perspective misionare

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

ISTORIA LUI RUT

O lecție impresionantă de integrare în familia lui Dumnezeu

Cartea Rut, din Biblie, este o lecție importantă de atașament, prietenie, loialitate de cea mai pură și nobilă factură. Dar mai mult decât atât, ea este istoria impresionantă a integrării unei femei de origine păgână în cel mai important și cel mai roditor arbore genealogic, integrarea chiar în ramura principală a genealogiei din care Se va naște ca om Domnul Isus Hristos.

Istoria începe cu o criză existențială: o foame-te cumplită, chiar și în Betleem, care înseamnă „casa pâinii”. Elimelec, capul unei familii de patru persoane, decide să se mute, doar temporar („pentru o vreme”), în Moab, o țară învecinată, dar care este o țară păgână. Moartea lui Elimelec nu-i determină să se întoarcă în țara lor, dimpotrivă, familia prinde rădăcini mai puternice pe

meleagurile moabite. Cei doi fii se căsătoresc cu fete aparținând acelui popor păgân, ceea ce pare să permanentizeze șederea lor în acea țară. După zece ani, urmează o altă criză, mult mai cumplită, care va schimba situația. În familie are loc decesul celor doi fii, lăsând în urmă alte două femei văduve, fără nicio perspectivă de viitor.

Până aici, pana inspirată oferă doar un raport foarte sumar, amintind succint doar evenimentele majore, fără a da detalii, creând în doar cinci versete biblice un fundal pentru ceea ce urmează. Dar de la acest moment, relatarea devine dintr-odată amplă, bogată în detalii, ca o apă curgătoare care a fost firavă la început ca apoi, brusc, să-și lățească și să-și adâncească albia. Istoria biblică prinde viață, personajele încep să dialogheze, să interacționeze, începe dinamica povestirii. Și, deoarece comunicarea nu este doar tranzitivă, ci și reflexivă (prin comunicare nu doar comunicăm, ci implicit „ne comunicăm”, vorbim chiar fără să vrem și să fim conștienți despre felul nostru de a fi), începem să le cunoaștem mai bine pe cele trei femei: Naomi, Rut și Orpa, dar mai ales pe Rut, personajul principal al cărții.

Naomi se decide să se retragă ca o înfrântă de pe acest câmp de luptă al vieții atât de dur, pe care au căzut răpuși soțul și cei doi fii. E decisă să încheie acest capitol al vieții care a fost țara Moabului și să se întoarcă în țara ei, în satul ei, deoarece a aflat că „Domnul cercetase pe poporul Său și-i dăduse pâine” (Rut 1:6). Ea a pornit, dar vede că este urmată de cele două nuri.

În cuvinte de recunoștință, cu dorințe de bine, de îndurare și călăuzire divină, încearcă să se desprindă delicat și nobil de aceste ultime legături familiale care au mai rămas. Dar legăturile create până acum nu cedează: Rut și Orpa plâng și sunt decise să o însoțească: „Vom merge cu tine la poporul tău!” spun ele într-un glas. Interesele personale ar fi dictat ca Naomi să accepte această adeziune impresionantă a nurilor sale. La vârsta ei, la condiția ei socială și materială, i-ar fi prins bine anturajul și ajutorul celor două. Dar

în ceea ce urmează vorbește altruismul pur, cu totul dezinteresat de binele personal. Altruismul nu înseamnă mereu renunțarea la avantajele personale. Nu în fiecare caz se exclude reciproc binele personal și altruismul. Dar în acest caz avem de-a face cu acest fel de altruism. Naomi încearcă să le conștientizeze de faptul că nu poate să le garanteze niciun fel de viitor și este pentru folosul lor să rămână în țara lor, să se întoarcă la familiile lor.

Această a doua cuvântare a fost cumpăna apelor între cele două nurori. Orpa își sărută soacra și pleacă. Dar Rut rămâne. Naomi se folosește acum de „argumentul Orpa” pentru a o convinge pe Rut să urmeze exemplul cumnatei sale. Însă ceea ce urmează ca răspuns din partea lui Rut este cea mai frumoasă declarație de atașament care s-a rostit vreodată între doi oameni:

„Rut a răspuns: «Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!»” (Rut 2:16,17)

Este adevărat că aceste cuvinte au fost spuse de către o noră unei soacre, dar ele evidențiază de fapt care sunt domeniile pe care le implică o adeziune completă și dăinuitoare între două persoane. Să urmărim cele șapte elemente declarate de Rut, care, prin ceea ce spune, își merită pe deplin numele: Rut înseamnă „Prietenie”:

- Tăria determinării (determinare ireversibilă): („Nu sta de mine să te las...”)
- Unitatea obiectivelor („Unde vei merge tu, voi merge și eu...”)
- Părtășia locației geografice („unde vei locui tu, voi locui și eu...”)
- Părtășia socială și națională („poporul tău va fi poporul meu”)
- Părtășia religioasă („Dumnezeul tău va fi și Dumnezeul meu”)
- Părtășia la o soartă comună („unde voi muri tu, voi muri și eu...”)
- Loialitate până la capăt („nimic nu mă va despărți de tine decât moartea”).

Faptul că Rut o surprinde pe Naomi cu această declarație de o profunzime și o frumusețe uimitoare este o dovadă indirectă că ea s-a maturizat în decursul acestor ani și, chiar dacă pe anumite

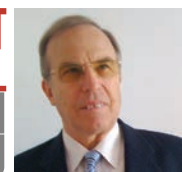
planuri au existat curențe, ea a învățat lecțiile necesare, iar acum își dorește absolutul.

Este adevărat că în anumite relații interumane putem face abstracție de anumite elemente din cele amintite de Rut, mă refer la relațiile de prietenie, asocieri profesionale, însă atunci când este vorba de căsătorie, legătura interumană cea mai importantă și cea mai sfântă, ar trebui să se ia în considerare în prealabil și foarte serios toate aceste componente. Incompatibilitatea în oricare domeniu se va resimți și va afecta negativ calitatea relației. Experiența vieții a confirmat acest fapt de nenumărate ori. De aceea, mai ales în privința căsătoriei, ar trebui să se țină seama de această funie împletită din cele șapte componente, asemenea celor șapte note muzicale, fundamentul artei muzicale. Muzica chinezească folosește doar cinci note muzicale de bază și faptul acesta se resimte în cântecele și compozițiile lor.

De la acest moment crucial, reflectoarele raportului biblic se concentrează mai ales asupra lui Rut, dezvăluind frumusețea caracterului acestei femei în procesul integrării treptate în poporul lui Dumnezeu. Să urmărim atât etapele integrării, cât și valorile comportamentale care i-au garantat reușita:

- Integrarea în Betleem: Naomi și Rut se stabilesc în Betleem.
- Integrarea în muncă: Rut ia numaidecât inițiativa de a procura pâinea casei, oferindu-se voluntar să îndeplinească cea mai umilă și mai neproductivă activitate: să strângă spicele căzute de pe urma secerătorilor.
- Rut se distinge prin respect în felul cum știe să ceară permisiunea de a strânge spice pe un ogor privat. Se evidențiază prin hărnicie și atrage atenția și aprecierea unanimă, dar mai ales aprecierea lui Boaz, proprietarul ogorului: muncește până seara fără oprire, cu excepția timpului alocat pentru masă.
- Seara, ea împarte atât rodul muncii, cât și rămașițele de la prânz cu Naomi.
- În final, Rut este integrată în familia lui Boaz prin căsătorie. Fiul lor a fost Obed, bunicul viitorului rege David. Iar din acest filon genealogic S-a născut, tot în Betleem, „casa pâinii”, Isus, „Pâinea vieții”. De atunci este belșug de „pâine” pentru toți înfometajii lumii. ■

**ATAȘAMENT
TOTAL
EMILIAN
NICULESCU**

**RUT: LOIALITATE
DE CEA MAI PURĂ
ȘI NOBILĂ FACTURĂ.**

Emilian Niculescu, pastor pensionar

JESUS IS MY CO-PILOT!?

„EU SUNT VIȚA,
VOI SUNTEȚI
MLĂDIȚELE.
CINE RĂMÂNE
ÎN MINE ȘI ÎN
CINE RĂMÂN EU
ADUCE MULTĂ
ROADĂ; CĂCI
DESPĂRȚIȚI
DE MINE,
NU PUTEȚI
FACE NIMIC.”
(IOAN 15:5)

Articolul acesta se vrea un documentar modest, dar și o mărturie personală despre un fenomen de succes la care din ce în ce mai multă lume pleacă urechea.

Cândva, în adolescența mea târzie, am văzut o carte expusă în vitrina unei biserici, care avea o copertă albastră și pe mijloc un pui galben de găină ținut într-o palmă de femeie. Cartea a apărut în anul 1998, o vreme de mari naivități, dar și de căutări sincere în viață. Avea titlul *Supă de pui pentru suflet*, scrisă de Jack Canfield. Dedesubt, cu litere mai mici, era un fel de subtitlu: „101 povești pentru mângâierea inimii și înviorarea sufletului”. Nu am citit-o niciodată, dar am văzut-o expusă în mai multe locuri și mi-a atras atenția suficient ca să o țin minte. Nu pot să-mi explic nici până în ziua de azi de ce nu am citit-o. Poate că fiind vegetarian, nu doar din convingere, ci și dintr-o repulsie față de consumarea cărnii animalelor sacrificate, nu mă atrăgea „supa de pui...” Apoi au trecut aproape 20 de ani, până într-o zi când am stat față în față cu autorul acestei cărți ciudate, Jack Canfield.

În acești 20 de ani, în România, în lumea seculară, dar și în biserică a pătruns în tăcere un fenomen sau chiar o mișcare care face casă bună cu orice filozofie de viață sau credință: „Dezvoltare personală” sau „Literatură motivațională”. Mișcarea nu are un sediu și nici nu este înregistrată la vreo autoritate guvernamentală, dar are o imensă forță de atracție și un buget enorm. Ideile promovate sunt răspândite de „speakeri” motivaționali în cadrul unor prelegeri extrem de scumpe și prin intermediul cărților acestora. Publicul consumator este alcătuit din profesori, pastori, oameni de afaceri, manageri, lideri, oameni simpli, studenți și tineri dornici de realizare în domenii diverse. Succesul este cuvântul-cheie, și ideea fundamentală este: „Tot ceea ce mintea unui om poate concepe și crede, poate realiza.” Multe cărți populare ale acestei mișcări promit succesul aproape în orice domeniu: financiar, managerial, parenting, inteligență emoțională, leadership sau în viața de zi cu zi. Titluri precum *Trezește uriașul din tine*, *Secretele prosperității*, *7 strategii pentru obținerea bogăției și fericirii*, *Putem crește copii buni într-o lume negativă*, *Secretul căsniciei fericite*, *Gândește optimist într-o*

lume cenușie trezesc repede speranța publicului de a găsi soluții pentru necazurile existenței lui. Cine nu ar vrea să citească o carte care s-ar putea să îl scape de toate frustrările și nerealizările vieții și să îl facă bogat și fericit? Față de lectura Bibliei și a Spiritului Profetic, literatura motivațională pare pentru mulți cititori ca o dinamită lângă niște petarde. O simplă căutare pe Elefant pentru literatura motivațională listează peste 1 100 de titluri. Asta arată popularitatea enormă și influența imposibil de calculat asupra oamenilor.

Mișcarea pe care am ales să o numesc în limitele acestui articol „Dezvoltare personală” are multe din trăsăturile unei religii. Are „predicatori”, „biblie”, „se răspândește” și are și ceva ce poate fi numit, cu puțină îngăduință, un crez. Poate că diversitatea și cantitatea imensă de informații transmise de speakeri și autori de pe toate meridienele creează impresia că e vorba de chestiuni dispartate. O analiză mai atentă poate decanta câteva „doctrine” care sunt extrem de populare la majoritatea trainerilor. După o evaluare a declarațiilor a 13 lideri de opinie de talie internațională, în care aceștia își dezvăluie principiile pentru succes în care cred, rețin următoarele:

- Prețuiește timpul!
- Iubește oamenii și ajută-i!
- Trăiește-ți viața cu un scop!
- Să nu te lași influențat de alții!
- Fă-ți planuri pentru viitor!
- Eșecul și dificultățile sunt valoroase.
- Fii perseverent, nu renunța!
- Fii entuziast și zelos!
- Investește în educația ta!
- Crede!

Pentru urechea unui creștin, valorile de mai sus sunt familiare. Am putea spune că le-am auzit din evanghelii. Ascultându-i pe acești „predicatori” sau citindu-le cărțile, cineva poate să aibă impresia că ideile au fost luate din Scriptură și așezate în limbajul omului secular, fără să fie puse notele de subsol. Iată o comparație:

1. Prețuiește timpul!

„Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.” (Ioan 9:4)

2. Iubește oamenii și ajută-i!

„Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.” (Ioan 15:17)

3. Trăiește-ți viața cu un scop!

„Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă...” (Filipeni 3:13)

4. Să nu te lași influențat de alții!

„Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.” (Galateni 1:10)

5. Fă-ți planuri pentru viitor!

„Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească?” (Luca 14:28)

6. Eșecul și dificultățile sunt valoroase.

„Ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare...” (Romani 5:3)

7. Fii perseverent, nu renunța!

„Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă...” (Evrei 10:39)

8. Fii entuziast și zelos!

„Este bine să fii plin de râvnă întotdeauna pentru bine...” (Galateni 4:18)

9. Investește în educația ta!

„Cercetați Scripturile...” (Ioan 5:39)

10. Crede!

„Umblăm prin credință, nu prin vedere.” (2 Corinteni 5:7)

Am descoperit o similitudine impresionantă între religia succesului și unele principii biblice. Era totuși ceva care nu mi-a plăcut, de fapt chiar m-a deranjat: absența lui Dumnezeu. Toate rețetele de succes și principiile în care trebuia să crezi erau în exclusivitate în slujba sinelui și apoi a omenirii. ADN-ul mișcării „Dezvoltare personală” este realizarea de sine a individului și a omenirii, în care Dumnezeu este în cel mai bun caz inutil. Afirmatia devenită axiomatică a lui Napoleon Hill: „Tot ceea ce mintea unui om poate concepe și crede, poate realiza” îl aruncă pe Dumnezeu în derizoriu.

Din momentul acesta, orice din domeniul „Dezvoltare personală” a devenit suspect și încet mi-am pierdut interesul. Până la urmă, de ce ar fi rău pentru un om secular să învețe să devină mai bun, chiar și fără să îl cunoască pe Dumnezeu? Poate că este o religie pentru publicul secular. Subiectul a rămas într-un sertar al minții mele destul de prăfuit, deși în lecturile mele m-am mai intersectat cu ciudați, cum ar fi Napoleon Hill, sau Norman Vincent Peale, care au dezvoltat diverse tehnici, vizualizare, gândire pozitivă, al șaselea simț și altele, dar mi se părea că țin de domeniul spiritismului modern. Asta până într-o zi.

Cu câțiva ani în urmă am avut ocazia să particip la un seminar susținut de Jack Canfield, autorul cărții cu copertă albastră, *Supă de pui pentru suflet*. Alături de un public select și disciplinat, am urmărit prezentarea acestui orator desăvârșit, cu o personalitate captivantă, înalt de statură, care dezvăluia „principiile succesului”. La un moment dat, după vreo șase ore de prezentare, ne-a invitat la un exercițiu despre care citeam cu câțiva ani în urmă și pe care eu îl asociam cu spiritismul. A fost dezvoltat și popularizat de Napoleon Hill, dar este mai vechi: vizualizarea. În timp ce Canfield își relata cu entuziasm „experiența” în urma căreia a apărut cartea sa de succes, *Supă de pui pentru suflet* și care i-a adus primul milion de dolari, m-am convins că a fost inspirat din aceeași sursă din care a fost și Napoleon Hill. Trainerul ne povestea că, în timpul unei ședințe de vizualizare, a văzut o mână care scria pe perete cuvintele care mai târziu au devenit titlul miraculos al cărții sale de succes. Puțin mai târziu a afirmat: „Eu sunt un ucenic al lui Napoleon Hill.” Aproape că am sărit de pe scaun. Tot ce ne învăța el despre această tehnică era descris de Hill. În următoarea pauză am părăsit sala. Am aflat că religia „Dezvoltare personală” este de origine demonică.

Cine a fost Napoleon Hill?

S-a născut în 1883, într-o familie modestă din clasa muncitoare. În tinerețe încercase să se îmbogățească, însă fără succes. În 1908 îl cunoaște pe Andrew Carnegie, care atunci era între cei mai bogați oameni din lume și care, pe baza mărturiilor lui Hill, i-a deschis calea mentală către succes. A fost consilierul președintelui SUA, Woodrow Wilson, în timpul Primului Război Mondial și

RELIGIA
SUCCESULUI
PALFFY
MIKLOS

„DUPĂ ACEEA, AM VĂZUT
POGORÂNDU-SE DIN
CER UN ALT ÎNGER, CARE
AVEA O MARE PUTERE; ȘI
PĂMÂNTUL S-A LUMINAT
DE SLAVA LUI. EL A STRIGAT
CU GLAS TARE ȘI A ZIS: «A CĂZUT, A CĂZUT,
BABILONUL CEL MARE!
A AJUNS UN LOCAȘ AL
DRACILOR, O ÎNCHISOARE
A ORICĂRUI DUH
NECURAT, O ÎNCHISOARE
A ORICĂREI PĂSĂRI
NECURATE ȘI URÂTE»”
(APOCALIPSA 18:1-2).

**DACĂ SUNTEM
CREȘTINI, COPII
AI LUI DUMNE-
ZEU, ISUS ESTE
DOMNUL NOS-
TRU, ÎN CARE
EXISTENȚA
NOASTRĂ SE
DESFĂȘOARĂ
ÎNTR-O ASEM-
NEA MANIERĂ
ÎNCÂT ADEVĂ-
RUL ROSTIT
DE DOMNUL
HRISTOS DE-
VINE CEA MAI
SOLEMNĂ
REALITATE.**

mai târziu al lui Franklin D. Roosevelt. Deși sunt multe controverse în jurul vieții lui, reținem că prima sa carte, *De la idee la bani*, a devenit biblia religiei „Dezvoltare personală”. Foarte mulți traineri de talie mondială o consideră fundamentală și sursa inspirației lor: Jack Canfield, Brian Tracy, John Maxwell, Robert Schuller, David Yonggi Cho și alții. Cartea este în top 10 cele mai vândute cărți în SUA, cu aproximativ 100 de milioane de exemplare vândute. Hill abordează teme ca autosugestia, comunicarea mentală, vizualizarea și al șaselea simț, ședințe cu consilieri imaginari. Acestea nu au fost niște teorii pure pentru autor, ci practici cât se poate de reale: „Ființele umane primesc cunoștințe exacte prin alte surse decât prin cele obișnuite.” Apoi descrie cum, cu ajutorul minții, a reușit să cheme în biroul său nouă consilieri imaginari, cu care avea ședințe și care l-au ajutat să treacă prin cele mai mari dificultăți. Deși Hill se declara un materialist ca filozofie și nu credea că acești consilieri erau ființe reale, ci doar produsul minții lui, spre bătrânețe mărturisește că toată viața lui a fost vizitat de ființe supranaturale. În cartea sa apărută în 1967, *Grow rich with peace of mind*, mărturisește: „Eram singur în biroul meu. Totul era liniștit. Apoi am auzit o voce...” Această ființă i-a comunicat că de fapt tot ce a scris el a fost inspirat de o inteligență superioară. Hill consemna: „Din nou și din nou am dovada că sunt înconjurat de prieteni imposibil de perceput pentru simțurile obișnuite.”

Pentru un creștin nu există nicio dificultate în a identifica aceste inteligențe supranaturale: demonii deghizați în prietenii omenirii. Limbajul metaforic al cărții Apocalipsei îi descrie ca pe niște „păsări necurate”, care caută să dețină controlul asupra omenirii. Nu pretind în acest articol că literatura motivațională este despre tehnici spiritiste, dar convingerea mea este că ADN-ul său este de inspirație demonică.

Ceea ce este și mai cutremurător este faptul că există o versiune creștină a mișcării „Dezvoltare personală”, care a apărut în urma activității unui pastor baptist, ucenic și contemporan al lui Napoleon Hill: Norman Vincent Peale. Cartea sa, *Forța Gândirii Pozitive*, a îmbrăcat religia succesului în veșminte creștine. Peale folosește limbajul Bibliei doar ca un pretext pentru realizarea aceluiași scopuri, pe aceleași căi spiritiste: vizualizare, autosugestie și gândire pozitivă: „Gândește de pildă pozitiv și vei pune în mișcare forțe pozitive, care aduc cu sine rezultate pozitive.” Credința și rugăciunea sunt văzute ca niște instrumente magice de a obține prosperitate și succes în orice domeniu. Dumne-

zeu este tratat ca un executant al idealurilor umane. Relicve din această deviație gravă se regăsesc și în rândurile noastre, printre acestea numărându-se tehnicile de rugăciune și ideea că rugăciunea în sine are efect terapeutic asupra credinciosului. Un mare teolog protestant, Reinhold Niebuhr, a spus despre învățătura lui Peale: „Jumătate de adevăr, care comite păcatul de a-L înlocui pe Isus cu eul personal.” Pastorul celei mai mari comunități locale de protestanți din lume, David Yonggi Cho, este un alt reprezentant al acestei mișcări.

Felul în care este perceput Dumnezeu în această falsă teologie mă umple de întristare. În anul 1942, pe frontul de est al celui de-al Doilea Război Mondial, în armata americană era un pilot care participase la 388 de confruntări aeriene, reușind să doboare 13 avioane japoneze. Numele lui este Robert Lee Scott. În ziua de 4 iulie, aviația japoneză a atacat baza americană de lângă Hong Kong. Scott împreună cu camarazii săi decolează pentru a întâmpina atacul. Unul din motoarele lui Scott este atins de un avion inamic, totuși, înainte să se prăbușească, pilotul american reușește să doboare avionul japonez. Au trecut câteva zile și, deoarece Scott nu se întorsese la baza militară, s-a considerat că nu a supraviețuit prăbușirii și se pregăteau să-i anunțe familia. În următoarea noapte, patru militari chinezi l-au adus la bază pe pilotul rănit, care mai târziu s-a vindecat. Întors acasă, Scott a scris o carte: *Jesus is my Co-pilot*, adică „Isus este copilotul meu”. Acest titlu a ajuns emblematic în America, fiind pe automobilele multor creștini sinceri. Pe de altă parte, afirmația nu are legătură cu Biblia, ci reflectă înțelegerea trunchiată a unui om care vede în Dumnezeu pe secundul său. În sensul acesta, expresia este o blasfemie care exprimă foarte bine și mentalitatea mișcării „Dezvoltare personală”.

Dacă suntem creștini, copii ai lui Dumnezeu, Isus este Domnul nostru, în care existența noastră se desfășoară într-o asemenea manieră încât adevărul rostit de Hristos devine cea mai solemnă realitate: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă; CĂCI DESPĂRȚIȚI DE MINE, NU PUTEȚI FACE NIMIC.” (Ioan 15:5) ■

Bibliografie:

Seducerea Creștinătății, Dave Hunt, T.A.McMahon
De la Idee la Bani, Napoleon Hill
Grow rich with peace of mind, Napoleon Hill
Forța Gândirii Pozitive, Norman Vincent Peale
God Is My Co-Pilot, Robert Lee Scott
A Lifetime "Must Read" Books List, John Maxwell
 Wikipedia.org

Pálffi Miklós, capelan, Liceul Adventist Maranatha, Cluj Napoca

PĂSTRAREA NUCLEULUI

Ziuă Internațională a Familiei (15 mai) este o zi importantă, ziua în care comunitatea mondială comemorează familia. Oamenii din întreaga lume au conștientizat importanța acestei zile încă din 1993. Totuși, conform celor mai recente cercetări pe care le-am observat, rata divorțurilor nu s-a redus, numărul familiilor monoparentale a crescut, iar abuzurile nu au scăzut.

Fiind o comunitate de credință, întotdeauna am stat de partea victimelor care au suferit în urma violenței domestice, a traficului de carne vie, a mutilării părților genitale feminine, a violului sau a altor orori de neimaginat pe care le întâlnim zilnic în rubricile știrilor. EndItNow (PuneCapă-tAcum) nu este doar un slogan sau un program (www.enditnow.org) – este o atitudine de protest și de implicare împotriva mizeriei și a durerii. Ea este adânc înrădăcinată în vocea profeției, pe care o auzim din partea lui Isaia, a lui Amos și a altor voci ale Scripturii care vorbesc despre orfani, văduve, străini și săraci. Mă mândresc cu programul EndItNow, însă mă îngrijorez cu privire la familiile adventiste. Rata divorțurilor noastre nu este cu mult diferită de cea a societății în care trăim. Cunoscut multe familii monoparentale care se zbat pentru a face față problemelor. Absența tatălui din familie nu este o problemă care îi afectează doar pe cei din vecinătatea noastră.

Departamentul de Statistici, Arhive și Cercetări al Conferinței Generale a publicat câteva rezultate ale unui sondaj major realizat în anul 2013, în cadrul a nouă diviziuni ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la închinarea în familie.

Dintre cei 24 482 de respondenți ai sondajului, 17% au spus că nu au parte niciodată de închinare în familie, în timp de 12% au răspuns că se închină împreună cu familia doar o dată pe lună sau mai rar. Alți 14% experimentează închinarea în familie o dată pe săptămână. Un total de 34% dintre membrii Bisericii Adventiste au parte de închinare prin Cuvânt în cadrul familiilor lor foarte puțin timp sau chiar deloc.

Oare să fie lipsa închinării în familie un factor responsabil de sănătatea familiilor adventiste din întreaga lume? Statisticile arată că nu este vorba de o problemă la nivel regional, ci de una la nivel mondial.

Îmi amintesc cum, din cauza unui program foarte aglomerat, uneori nu reușeam să ajung acasă înainte ca cele trei fiice ale mele să meargă la culcare. Sunt recunoscător pentru faptul că, în acele momente, soția mea a purtat torța. De două ori pe zi ne adunam în jurul unei mese rotunde sau în sufragerie pentru a petrece timp cu Isus.

Nu sunt statistician și nu știu dacă există o legătură directă între timpul puțin (sau chiar deloc) alocat închinării în familie și pierderea viitoarei generații de adventiști. Ca pastor și educator totuși, știu că timpul petrecut în prezența Cuvântului vieții – individual și colectiv – este totdeauna un timp vindecător, care apropie inimile una de cealaltă și ne aduce împreună la piciorul crucii.

Închinarea în familie cere dedicare și creativitate. Ea trebuie să fie adaptată vârstei. Închinarea nu este un înlocuitor al discuțiilor deschise și nu este timpul în care se „câștigă” o dispută. Este timpul în care Duhul Sfânt este invitat să se simtă ca acasă în inimile noastre, în sufrageria noastră, în dormitorul nostru și în relațiile noastre. Trăim vremuri în care este potrivit să restabilim obiceiul închinării în familie și să împărtășim și cu alții această binecuvântare. ■

Gerald A. Klingbeil, redactor asociat *Adventist World*, mai 2018

**SĂNĂTATEA
FAMILIEI
GERALD
KLINGBEIL**

**TRĂIM VREMURI ÎN
CARE ESTE POTRIVIT SĂ
RESTABILIM OBICEIUL
ÎNCHINĂRII ÎN FAMILIE
ȘI SĂ ÎMPĂRTĂȘIM ȘI
CU ALȚII ACEASTĂ
BINECUVÂNTARE.**

ADEVĂRUL PREZENT AL EDUCAȚIEI ADVENTISTE (III)

Persoană, identitate și misiune *versus* informație, uniformitate și lipsă de sens (1)

Aceptarea actului creator despre care vorbește Sfânta Scriptură aduce cu sine și calități personale asemenea Celui după al cărui chip am fost creați. Aceste calități nu sunt importante în primul rând pentru ceea ce oferă ele, ci pentru că stabilesc un raport identitar corelativ între Creator și creatură. Prin urmare, este ușor de înțeles că tot ce lăsăm să cuprindă experiența existenței are rolul să ne ducă mai aproape de Cel care este Creatorul și Mântuitorul nostru sau, dimpotrivă, ne va înstrăina de El diminuând tot mai mult chipul Său în noi. De aceea, „puterea și sufletul adevăratei educații este cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El.”¹ Așadar, este imperativ necesar ca educația adventistă să păstreze această perspectivă biblică centrată pe persoană, deoarece aceasta reprezintă o valoare identitară cu valențe misionare. Dar, pentru a

anula acest model divin, Satana încearcă să-l înstrăineze pe om de Dumnezeu pentru a-l conduce la o criză de identitate și la o viață lipsită de sens.²

Modelul educațional de succes: cunoaștere prin relație

Obişnuim să spunem că *Sabatul* și *familia* sunt două instituții pe care Dumnezeu ni le-a dăruit prin Adam și Eva în Grădina Edenului, dar tot de acolo avem și educația (Geneza 3:8). După căderea în păcat, urmând recomandarea divină, omul și-a asumat această responsabilitate de educare mai întâi în familie (Geneza 18:19; Deuteronomul 6:6-9), iar mai târziu în locuri publice și la templu (Exodul 24:7; 2 Cronici 34:30). Porunca: „Să-mi facă un locaş sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8) nu se referea numai la prezența lui Dumnezeu în cort și, mai târziu, la templu, ci și la prezența Sa în cadrul comunității.

„PUTEREA
ȘI SUFLETUL
ADEVĂRATEI
EDUCAȚII ESTE
CUNOAȘTEREA
LUI DUMNE-
ZEU ȘI A LUI
ISUS HRISTOS,
PE CARE L-A
TRIMIS EL.”¹
AȘADAR, ESTE
IMPERATIV
NECESAR CA
EDUCAȚIA
ADVENTISTĂ
SĂ PĂSTRE-
ZE ACEASTĂ
PERSPECTIVĂ
BIBLICĂ CEN-
TRATĂ PE
PERSOANĂ.

Modelul educației bazat pe relație a fost apoi dezvoltat în școlile profeților și este adus în atenție cel mai pregnant în timpul profeților preexilici, în special de Ieremia, Ezechiel, Isaia și Osea (Ieremia 9:24; 31:3; Isaia 41:13; 49:15). Dar pentru că poporul nu a înțeles mesajul divin doar prin comunicare verbală sau scrisă, Dumnezeu a hotărât să devină om, să intre într-o relație din dragoste, personală și nemijlocită, cu ființa umană (Ioan 1:14; Filipeni 2:6-11).

Prioritatea modelului adventist de educație pentru identitate și misiune: cunoașterea Lui printr-o relație personală

Având în atenție acest model pedagogic biblic, profetul Domnului numește care este cea mai înaltă educație și prezintă cadrul în care trebuie să se desfășoare procesul de învățare și formare: „Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, dovedită în caracter, [...] este educația cea mai înaltă. Este cheia care deschide porțile cetății cerești.”³ De asemenea, Ellen White avertizează că „fără o cunoaștere personală a lui Hristos și o comuniune continuă cu El, suntem la bunul plac al lui Satana și până la urmă vom împlini pretențiile lui.”⁴ Bineînțeles, această viziune nu anulează nevoia altor surse de cunoaștere sau a informațiilor teoretice, specifice sau tehnice.⁵

Din nefericire, acest ideal pedagogic este astăzi în opoziție atât cu alte modele sau strategii educaționale care sunt considerate de succes, cât și cu un context social care are o imagine greșită despre relațiile umane. În plus, așa cum susține Robert E. Webber, după iluminism și în teologia creștină, persoana Mântuitorului și experiența relației au fost substituite unei abordări explicativ-rationale: „Fundamentul credinței creștine s-a schimbat de la centralitatea persoanei și a lucrării Domnului Isus Hristos la centralitatea Bibliei. Teologia s-a transferat de la Dumnezeu care lucrează la Dumnezeu care vorbește.”⁶

Pentru a evita acest pericol al schimbării centrului de la relație la informație, pionierii Bisericii Adventiste au avut în atenție modelul biblic de educație și au văzut împreună biserica și școala, misiunea și educația. De aceea, E.A. Sutherland îl citează pe Jean-Henri Merle d'Aubigné, care susține că „școala a fost de timpuriu așezată lângă biserică; ... Datorită strânsei alianțe cu învățătura a reușit Reformațiunea să intre în lume.”⁷ Istoria ne arată că tot datorită educației, contrareforma (Ordinul iezuit) a recâștigat pentru catolicism multe din teritoriile pierdute în timpul Reformei protestante. Iar Biblia și Ellen G. White ne spun

că, în final, cei care vor rămâne cu Dumnezeu și vor încheia misiunea bisericii vor fi tot cei care „au cunoscut” și „s-au instruit” (1 Ioan 4:16; Apocalipsa 12:11) asumându-și identitatea de copii ai lui Dumnezeu.⁸

Identitatea și misiunea noastră (individual și ca biserică) nu pot fi afirmate decât în relație cu Persoana divină și vor rămâne pentru veșnicie. Lucrarea de mărturisire a Evangheliei veșnice într-o lume păcătoasă va fi înlocuită pe noul pământ cu misiunea de a fi o mărturie a dragostei și iertării divine. Acest adevăr al asumării unei misiuni în relație personală cu Cineva care a fost înainte este opus conceptului atât de prezent azi că totul „începe cu tine” și trece repede. De aceea, Ellen White afirmă că „adevărata educație este o pregătire misionară. Fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu este chemat să fie misionar;... iar scopul educației noastre ar trebui să fie pregătirea pentru această slujire.”⁹ ■

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

**RELATIE
INDISPENSABILA
EMANUEL
SALAGEAN**

¹ Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 392, (ediția electronică).

² Vezi lecția 2 „Criza de identitate” din Studiile Școlii de Sabat majori, trimestrul II/2021, pp. 23–33.

³ E.G. White, *Mărturii vol. VIII*, p. 317, (ediția electronică).

⁴ E.G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 324, (ediția electronică).

⁵ „Cunoașterea diferitelor științe înseamnă putere și este scopul lui Dumnezeu ca în școlile noastre să se predea cele mai noi descoperiri ale științei, ca o pregătire în vederea lucrării care va precede scenele de încheiere a istoriei acestui pământ. Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 186, (ediția electronică).

⁶ Robert E. Webber, *Ancient-Future Faith: Rethinking Evangelicalism for a Postmodern World*, Baker Books, Grand Rapids, 1999, p. 45

⁷ E.A. Sutherland, *Living Fountains Or Broken Cisterns*, p. 2. (<http://www.sdadefend.org/MINDEX-Resource%20Library/Living%20Fountains.pdf>) În aceeași carte, autorul arată cum sistemul de educație al lumii păgâne s-a confruntat cu modelul propus de educația creștină. Chiar dacă educația din perioada premodernă avea în atenție relația dintre maestru și ucenic, cu timpul informația a fost cea care devenit prioritară. De fapt, această confruntare este între sistemul educațional prezentat de modelul lumii și viziunea biblică despre formare, „egoismul suprem față în față cu uitarea de Sine completă a lui Hristos, rațiunea împotriva credinței” (p. 9). Așa s-a ajuns la educație pentru simțuri și s-a abandonat cultivarea credinței. În această idee, Philip Melancthon avea să atenționeze mai târziu cu referire la educația religioasă (protestantă): „A neglija pe tinerii din școlile noastre este ca și cum ai scoate primăvara din an. Cei care permit școlilor să decadă înlătură primăvara din an, pentru că religia nu poate exista fără școli” (p. 104). Prin urmare, ne putem întreba retoric: ce viitor are o biserică ai cărei membri nu sunt preocupați de educație, așa cum ne învață Biblia și scrierile Spiritului Profetic?

⁸ „... Aceia care sunt înrădăcinați și întemeiați în lucrarea lui Dumnezeu vor rămâne neclintii de ereziile de care se vor ivi din toate părțile. Totuși, dacă vreunul neglijează să aibă parte de pregătirea necesară, va fi spulberat de ideile false care vor avea o aparență de adevăr.” Ellen G. White, *Lucrătorii Evangheliei*, p. 228, (ediția electronică).

⁹ Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 395, (ediția electronică).

ÎNȚELEGI TU CE CITEȘTI?

Despre riscul existenței pe cont propriu

Prin noi înșine” a fost una dintre doctrinele economice promovate de Partidul Național Liberal în prima jumătate a secolului XX. Sloganul a devenit mai apoi un simbol al mândriei naționale, pornind de la potențialul creativ al factorului autohton.

Din păcate, extinderea aplicabilității lui, mai ales în domeniul spiritual, se dovedește a fi nu doar inutilă, ci de-a dreptul nocivă, în condițiile în care susținerea reciprocă reprezintă modelul biblic de conviețuire umană, un model bazat pe învățătura divină.

Câtă vreme Însuși Întemeietorul acestei lumi afirmă: „Nu este bine ca omul să fie singur”, iar scopul declarat al creării celei de a doua persoane este să fie „un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2:18), orice cantonare în zona individualismului poate fi socotită o răzvrătire, ale cărei consecințe nefaste se răsfrâng în primul rând asupra celui în cauză. Și totuși...

Păguboasa încumetare

„Lasă-mă, că pot singur!” este replica pe care mi-o dă băiatul meu de cinci ani și jumătate uneori când încerc să-l ajut la dezbrăcat. Și, în mare parte, se descurcă, chiar dacă efortul depus este destul de semnificativ. Doar atunci când vreun nasture sau un alt accesoriu mai rebel îi stă împotriva, vine spăsit și cere ajutorul: „Nu pot, ajută-mă tu.”

Mă întreb de câte ori nu facem și noi același lucru în relația cu Dumnezeu, mizând pe propriile forțe și uitând că „orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor” (Iacov 1:17).

O cunoscută anecdotă evreiască ne vorbește despre un conducător al sinagogii, aflat într-o oarecare întârziere, care negocia cu Dumnezeu darul pe care urma să-l facă la colecta din Sabat dacă i s-ar fi eliberat un loc de parcare. Suma crescuse deja la o sută de dolari când, chiar în fața sinagogii, vede un loc liber și se grăbește să scape de promisiunile făcute, spunând: „Doamne, nu mai am nevoie de ajutor, m-am descurcat și singur.”

Realitatea este că, deși am fost preveniți cât se poate de clar de către Mântuitorul, prin cuvintele „despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5), abia când suntem confrunțați cu o boală, cu un accident sau vreo altă neputință, înțelegem nevoia noastră continuă de a rămâne ancorați în dragostea Sa.

Ignoranța inconștientă

Se spune că, la scurt timp după condamnarea sa la moarte prin ardere pe rug, zărind o bătrânică zeloasă care aducea un braț de vreascuri ca să alimenteze focul, Jan Hus ar fi exclamat:

„Sancta simplicitas”, în traducere liberă „sfântă, sau nevinovată, naivitate”.

Același sentiment l-a trăit probabil și Mântuitorul atunci când fiii lui Zebedei s-au grăbit să răspundă afirmativ la întrebarea: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” (Matei 20:22). Sau când Petru, urmat de ceilalți ucenici, a declarat cu emfază: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine” (Matei 26:35).

Îmi aduc aminte că, nu mult după botezul meu, unii dintre cunoscuți mă vedeau deja predicând de pe amvonul bisericii. Și erau chiar nedumeriți de faptul că ezitam să-mi folosesc calitățile de vorbitor în public, exersate la catedră și la tribuna Parlamentului.

Adevărul este că nici eu nu-mi puteam explica atunci rezervele cu care am amânat o vreme această provocare. Intuiam doar că între un exercițiu oratoric obișnuit și rostirea unui cuvânt spiritual este o mare deosebire. De profunzime și de implicare, totodată. Dovadă stă prima mea predică – un eșec total – nimic altceva decât o înșăilare, e drept coerentă, de texte și comentarii biblice, mult prea numeroase și, evident, în afara oricăror principii omiletice.

Dar nu toți au o asemenea intuiție. Aflat într-un turneu de promovare a celebrei sale teorii a relativității, Albert Einstein discuta cu șoferul personal, care susținea că ascultase de atâtea ori expunerea savantului, încât era și el în stare să o reproducă. Cum la următorul popas universitar Einstein nu era cunoscut ca atare, cei doi au schimbat rolurile și, într-adevăr, colaboratorul său s-a descurcat onorabil.

Atâta doar că, la sfârșitul conferinței, unul dintre profesorii prezenți a dorit să-i adreseze o întrebare nu tocmai ușoară, sperând să-l pună în dificultate pe marele savant. Doar prezența de spirit l-a mai salvat pe conferențiarul improvizat, care, prefăcându-se jignit, a afirmat că la o întrebare atât de banală până și șoferul său ar putea să răspundă. Ceea ce „șoferul” a și făcut, scoțându-l din încurcătură.

În exemplele menționate, avem de-a face cu nesocotirea unei realități mult mai complexe decât o arată aparențele, abordarea superficială fiind determinată de limitele cunoașterii sau înțelegerii umane.

Este ceea ce Pavel descrie foarte plastic spunând: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; ... Acum cunosc în parte” (1 Corinteni 13:12), referindu-se desigur la oglinzile din Antichitate, care constau din bucăți de metal lustruit, chipul văzut în astfel de oglinzi fiind adesea estompat, confuz și întunecat¹.

Suficiența vanitoasă

La prima vedere, spiritul enciclopedic pare a fi un concept nobil și, nu întâmplător, acesta a reprezentat un ideal al umanismului și al epocii renascentiste. Dacă avem însă în vedere faptul că umanismul este o filozofie seculară ce respinge în mod explicit religia ca mijloc de a afirma poziția față de viață, vom constata cum acest factotum se clădește de fapt pe fundamentul luciferic al mândriei.

Este resortul pe care l-au stimulat consilierii nevrăstnici ai lui Roboam și care l-a costat dezbinarea împărăției în cele două regate – Iuda și Israel (1 Împărați 12:8-19); este starea de spirit a împăratului Nebucadnețar înainte de cei șapte ani de conviețuire cu animalele sălbatice (Daniel 4:30-33) și, nu în ultimul rând, este distanța socială orgolioasă pe care o exprimă rugăciunea fariseului: „Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, ...sau chiar ca vameșul acesta” (Luca 18:11).

Din această perspectivă, răspunsul famenului etiopian la întrebarea lui Filip: „Cum aș putea să înțeleg dacă nu mă va călăuzi cineva?” (Faptele 8:31) este un exemplu de bun-simț practic și de smerenie.

Sunt de preferat oamenii care pun întrebări, în locul celor care au răspunsuri la toate întrebările. Recunoașterea și conștientizarea faptului de a nu ști ceva, de a nu reuși vreodată să le știi sau să le faci pe toate reprezintă marca unui om dornic cu adevărat să învețe, să se perfecționeze întreaga sa viață, și nu să se închisteze în niște certitudini pe cât de rigide, pe atât de artificiale sau conformiste.

Cunoscută sub numele de paradoxul lui Socrate, maxima – „Singurul lucru pe care îl știu este că nu știu nimic” marchează începutul unui drum către înțelepciune prin mirare, prin întrebare și prin recunoașterea propriilor limite și ignoranțe.

Suntem mădulare unii altora (Efeseni 4:25)

Apostolul Pavel dezvoltă subiectul interdependenței membrilor comunității creștine por-

nind de la realitatea că „avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat” (Romani 12:6) și face o paralelă între arhitectura socială și structura corpului omenesc.

O primă concluzie ce rezultă din diversitatea înzestrărilor primite de la aceeași sursă divină este ca nimeni „să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate despre sine” (Romani 12:3). Argumentele sunt atât de natură ontologică: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El”, cât și de ordin structural, având în vedere faptul că „mădularele trupului care par mai slabe sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului care par vrednice de mai puțină cinste le îmbrăcăm cu mai multă podoabă” (1 Corinteni 12:18,22,23).

În al doilea rând, este evocată utilitatea fiecărui membru al colectivității: „Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?” (1 Corinteni 12:17) și necesitatea valorificării în interes comun a propriilor capacități: „fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora” (1 Corinteni 12:7) și „cine este chemat la o slujbă să se țină de slujba lui” (Romani 12:7).

Nu avem de-a face însă cu o interconectare mecanică, ci cu o conexiune relațională, evidențiată printr-o necesară empatie reciprocă: „Să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el” (1 Corinteni 12:25,26). Sau, așa cum spune înțeleptul Solomon, „mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul, dar vai de cine este singur și cade fără să aibă pe altul care să-l ridice” (Eclesiastul 4:9,10).

Pe acest temei vin îndemnul lui Pavel, repetate cu insistență și destinate nu doar bisericilor din primul secol al creștinismului, ci și bisericilor de astăzi: „Așteptați-vă unii pe alții, îngăduiți-vă unii pe alții, învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții, mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, slujiți-vă unii altora, purtați-vă sarcinile unii altora, supuneți-vă unii altora, să veghem unii asupra altora.” La care apostolul Iacov adaugă: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții” (Iacov 5:16).

Înțelepte și inspirate sfaturi, câtă vreme avem de-a face cu cel mai nobil argument pentru o viețuire împreună: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui” (1 Corinteni 12:27). ■

CONEXIUNE
ORGANICĂ
DAN
CONSTANTINESCU

FILIP A ALERGAT ȘI A
AUZIT PE ETIOPIAN CITIND
PE PROROCUL ISAIA. EL
I-A ZIS: „ÎNȚELEGI TU CE
CITEȘTI?” (FAPTELE 8:30)

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

¹ Comentarii biblice, <https://mybible.ro/vdc/1-corinteni/13/comentariu>.

RITPA – FEMEIA CARE A RIDICAT UN POPOR

Unele întâmplări din Scriptură sunt, pur și simplu, prea greu de înțeles. Dacă totuși le acordăm mai multă atenție, putem descoperi binecuvântări neașteptate și lecții de ajutor pentru viețile noastre.

Istoria unei femei pe nume Ritpa intră în categoria celor mai sus menționate. Mulți dintre noi poate că nici nu am auzit de ea. Numele ei apare în Scriptură doar de două ori. La prima ei apariție, ea este un motiv de ceartă dintre doi bărbați foarte puternici. Iș-Boșet, unul dintre fiii rămași în viață ai lui Saul, fusese făcut rege al lui Israel de către Abner, generalul armatei lui Saul. În același timp, Iuda îl unsese pe David ca rege. Așadar, în Israel era dezbinare și război civil.

Capitolul 3 din cartea 2 Samuel ne descrie dezbinarea din tabăra lui Iș-Boșet. Regele lui Israel, nesigur și ușor paranoic, suspecta trădare peste tot în jur. În 2 Samuel 3:7,8, acesta îl insultă pe generalul său, Abner, acuzându-l că s-a culcat cu Ritpa, țiitoarea lui Saul. La distanță de trei milenii, noi nu putem înțelege gravitatea acuzației. Țiitoarele erau soții de rang inferior, ai căror copii erau considerați parte din casa soțului și moștenitori de drept.

Acuzația lui Iș-Boșet era una foarte serioasă. Ea sugera un act de răzvrătire față de Dumnezeu (vezi Absalom în 2 Samuel 16:21,22). Pentru Iș-Boșet însă, Ritpa era doar un obiect fără nume din regat; de fapt, el o numește „țiitoarea tatălui meu”. Aparent, Ritpa nu este o persoană cu un nume, cu sentimente sau cu o anumită istorie în spate. Ea este doar motivul unei intrigi a jocului de putere. Asemenea multor personaje din istorie, ea era considerată un obiect al manipulării, lipsit de putere și de dreptul la replică.

Reacția lui Abner, care se referă la ea în versetul 8 prin cuvintele „femeia aceasta”, reflectă aceeași indiferență ca a lui Iș-Boșet în ceea ce o privește pe Ritpa. Mândria lui Abner fusese grav rănită de acuzația adusă, așadar el se decide să se alăture taberei lui David, marcând astfel începutul sfârșitului lui Iș-Boșet. La scurt timp, David este încoronat peste toate cele douăsprezece seminții ale lui Israel (2 Samuel 5:1-3).

Apărarea dreptății

A doua apariție a Ritpei în Scriptură se găsește la 2 Samuel 21:1-14. Este vorba de o întâmplare care s-a petrecut în momente dificile.

Primim două informații esențiale. În primul rând, era timp de foamete, o foamete care a durat trei ani. A doua informație este despre însuși regele David.

Confruntat fiind cu seceta inexplicabilă, el „a întrebat pe Domnul”. David, unsul Domnului, continuă să fugă la Dumnezeu când se simte nepregătit sau neajutorat. Iată vestea bună despre 2 Samuel 21:1 – Dumnezeu încă vorbește poporului Său. Dumnezeu nu Se îndepărtează, nu este neinteresat sau prea

ocupat. Cu toate acestea, solia este amenințătoare: „Din pricina lui Saul și a casei lui sângeroase, pentru că a ucis pe gabaoniți, este foametea aceasta” (versetul 1). Cel vinovat de vărsare de sânge, mai ales atunci când este desemnat de Dumnezeu Însuși, nu își poate achita vina prin bani sau cadouri. Vărsarea de sânge cere vărsarea sângelui (Geneza 9:6; 37:22; Numeri 35:33; Deuteronomul 21:7).

Nu ni se spune natura exactă a vărsării de sânge de care se făcea vinovat Saul în ceea ce îi privea pe gabaoniți. Nu există detalii înfricoșătoare sau revelații șocante, ci doar un verdict simplu. Ni se spune că gabaoniții (care făceau parte dintre amoriții sau canaaniții care trăiau în Canaan în timpul cuceririi, vezi Iosua 9) au suferit din cauza zelului cu valențe de genocid al lui Saul.

Mesajul lui David către gabaoniți este simplu și direct: „Ce pot face eu pentru voi și cu ce să fac ispășire, ca să binecuvântați moștenirea Domnului?” (2 Samuel 21:3). David ia acest lucru foarte personal.

Restul dialogului este rezumat rapid. Gabaoniții înțeleg că vărsarea de sânge presupune vărsarea sângelui, dar nu orice sânge. Ei cer viața a șapte descendenți ai lui Saul, iar David este de acord cu cerința lor.

Ne pune însă pe gânduri turnura acestor evenimente. Parcă nu mai conduce același Dumnezeu al Noului Testament, care oferă de bunăvoie (deși cu lacrimi în ochii Lui) pe Fiul Său ca jertfă pentru a ridica păcatul lumii, nu-i așa? Poate istoria aceasta a lui David cu gabaoniții să ne ajute să înțelegem mai bine vestea bună a mântuirii? Ne impresionează mai mult? În ambele cazuri ni se amintește că ispășirea necesită vărsare de sânge.

Următoarea parte a povestirii o reintroduce pe Rițpa în narațiunea biblică. Doi dintre cei șapte descendenți ai lui Saul, care au fost executați „pe munte înaintea Domnului”, sunt fiii ei. Conform textului biblic, toate acestea s-au întâmplat „la începutul seceratului orzului” (versetul 9), care avea loc la sfârșitul lunii martie sau în primele zile ale lunii aprilie.

Un păzitor tăcut

Acesta este momentul în care Rițpa se afirmă, însă ea apare pe scenă fără vreun anunț regal sau în alaiul trompetelor. Rițpa nu vorbește; ea acționează. Ea rămâne acolo când rușinea este făcută publică. Protejează cadavrele membrilor executați ai familiei sale împotriva profanării și distrugerii. Dacă menționarea „la începutul sezonului ploios” înseamnă sezonul ploios de toamnă, atunci Rițpa a păzit corpurile timp de șase luni! Imaginați-vă cât de dificilă era alungarea prădătorilor și cât de greu îi era să suporte privirile acuzatoare ale oamenilor care treceau zilnic pe acolo. În vremurile biblice, răzbunarea supremă împotriva unui dușman era profanarea cadavrului său de către animalele sălbatice (vezi 2 Împărați 9:36). Rițpa însă nu permite ca acest lucru să se întâmple.

Nu am auzit niciodată nimic de la Rițpa în timpul vegherii ei. Nu auzim niciodată vocea ei în timpul disputei dintre cei doi bărbați influenți. Nu o vedem niciodată să pretindă vreo miză în lupta pentru putere și influență. Rițpa acționează pur și simplu. Mărturia ei puternică, dar tăcută, vorbește de la sine și ajunge chiar la curtea și la inima lui David.

De fapt, serviciul neegoist al Rițpei îi netezește drumul lui David, părintele unui popor. Când împăratului i se spune că Rițpa a păzit cu îndârjire cadavrele oamenilor din familia lui Saul, ceva în

inima lui pare să tresară. În cele din urmă, David acționează și poruncește ca rămășițele lui Saul, ale lui Ionatan și ale celorlalți membri decedați ai familiei lui Saul să fie duse la locul de odihnă al strămoșilor, în ținutul lui Beniamin. Acesta este începutul reconcilierii naționale. Numai după înmormântarea morților familiei lui Saul, „Dumnezeu a fost potolit față de țară” (versetul 14). Foametea a dispărut.

Ce putem învăța noi?

Există trei lecții pe care le putem învăța de la unul dintre personajele din umbră ale Scripturii.

Dumnezeu poate folosi pe oricine pentru a schimba cursul istoriei. Imaginați-vă povestea lui David fără Rițpa. Probabil că nu ar fi fost o monarhie unită, iar războiul civil ar fi continuat încă mult timp. Chiar mai mult: nu ar fi existat o reconciliere națională. Beniaminiții s-ar fi simțit marginalizați, ceea ce, cel mai probabil, ar fi dus la tulburări și la mai mult război civil. Știu că posibilitățile lui Dumnezeu sunt nesfârșite, dar Rițpa a fost gata să facă primul pas.

Dumnezeu nu vrea ca noi să ne implicăm în jocuri de putere. Rițpa nu a instigat o lovitură de stat la implicarea lui Iș-Boșet de cealaltă parte a Iordanului. Prezența ei tăcută ne amintește că există momente când trebuie să așteptăm „în tăcere” și să vedem mâna lui Dumnezeu care lucrează în viața noastră. Alteori trebuie să acționăm cu îndrăzneală și cu putere. Nu ne este întotdeauna ușor să înțelegem care este scopul lui Dumnezeu pentru noi într-o situație dată. Înclinațiile noastre naturale – indiferent că suntem bărbați sau femei – sunt către putere, control și stăpânire, în loc de slujire umilă și de acțiune evlavioasă.

Rițpa știe ce trebuie să facă. Ea știe că este în siguranță numai sub scutul protector al lui Dumnezeu. De unde știa lucrul acesta? Cine îi spusese? Ce a făcut-o să rămână și să îndure rușinea? Ea a avut modul ei de a descoperi că valoarea ei era ancorată în Cel care îl stăpânea chiar și pe regele David – Yahweh, Domnul lui Israel. ■

Gerald A. Klingbeil este editor asociat la *Adventist World* și îi place să citească istoriile mai puțin cunoscute ale Bibliei.

Adventist World, 30.11.2018

**MĂRTURIE
TĂCUTA
GERALD
KLINGBEIL**

ACESTA ESTE MOMENTUL ÎN CARE RIȚPA SE AFIRMĂ, ÎNSĂ EA APARE PE SCENĂ FĂRĂ VREUN ANUNȚ REGAL SAU ÎN ALAIUL TROMPETELOR. RIȚPA NU VORBEȘTE; EA ACȚIONEAZĂ. EA RĂMÂNE ACOLO CÂND RUȘINEA ESTE FĂCUTĂ PUBLICĂ.

REGIM DE SUPRAVIEȚUIRE COVID-19, VERSIUNEA 7.4 (IV)

Căile de transmitere și implicații practice

1. Inițial s-a crezut că virusul este doar cu **transmitere aeriană**, prin picăturile de tuse, strănut sau vorbire, de la o distanță mai mică de doi metri,¹ iar infectarea are loc atunci când aceste picături aeriene ajung direct pe fața cuiva sau când mâinile contaminate sunt duse la față: ochi, nas sau, mai ales, la gură.

2. Contactul mâinilor contaminate de la atingerea diverselor suprafețe și ulterior cu mucoasele. După cercetătorii germani, virusul ar putea persista pe suprafețele de metal, sticlă sau plastic de la 2 ore până la 9 zile,² de regulă 2-3 zile, dar la temperatura de 4°C și umiditate crescută, chiar și până la 28 de zile.³

Pe suprafețele de cupru, virusul rezistă 4 ore, iar pe carton, 24 de ore.⁴ Deși pe haine virusul poate rezista 2 zile, pe suprafața exterioară a unei măști chirurgicale, surprinzător, virusul a rezistat ca și pe suprafețele de oțel și plastic/polipropilenă (după unele studii) 7 zile, iar pe hârtie, doar 3 ore. În general, virusul rezistă mai mult timp pe suprafețele netede (mânere, mese, bani de plastic, telecomenzi, telefoane, tastaturi, mouse, părțile de plastic sau ornamente lucioase din interiorul autoturismului etc.) decât pe cele poroase (lemn, haine, păr, bani de hârtie), ceea ce presupune necesitatea dezinfectării frecvente a suprafețelor netede. Scăderea temperaturii și creșterea umidității, ca și suprafețele netede, oferă condiții mai bune de rezistență a coronavirusurilor. În congelator poate rezista până la 2 ani.⁵ Soluțiile dezinfectante, pentru a atinge eficiența înscrisă pe etichetă, trebuie lăsate să acționeze 5-6 minute.

Agenții dezinfectanți

Etanolul (ingredientul principal al alcoolului medicinal), dar nu și alcoolul tehnic (periculos prin conținutul de metanol care se poate absorbi prin piele), în concentrație de 62-71%,⁶ **gelurile sanitare** (care trebuie să conțină peste 70% alcool), **apa oxigenată** (peroxid de hidrogen 0,5%)⁷ și **hipocloritul de sodiu** 0,1% (se lasă hipocloritul de sodiu/„clorul” să acționeze 10-15 minute și apoi se șterge cu o cârpă curată),⁸ pot distruge învelișul proteic și lipidic al virusului și deci pot dezinfecta aceste suprafețe. Suprafața dezinfectată cu alcool nu trebuie ștearsă mai devreme de 1 minut (dacă se poate trebuie lăsat să se evapore). Alcoolul izopropilic (fără metanol) este bun pentru dezinfecția mâinilor, dar trebuie aleasă concentrația de 70% mai degrabă decât cea de 99% pentru că, având mai multă apă, se dizolvă mai lent având timp mai mare de pătrundere în piele, de a pătrunde în celule și de a distruge virusurile sau bacteriile. Capacitatea de dezinfectare scade la concentrații de peste 80-85%. Alcoolul nu este indicat în așa-numitele „frecții cu spirt” la copii pentru scăderea febrei, din cauza absorbției prin piele, care poa-

te duce de la intoxicație cu alcool până la comă și deces, mai ales la sugari. Pentru dezinfectarea suprafețelor mari, precum granit, plastic sau sticlă, sau a suprafețelor mici, precum stetoscoape, termometre sau foarfece, se folosește o diluție 1/1 (50/50) cu apă. Suprafețele de lemn și piele pot fi afectate și de aceea se recomandă folosirea de soluții speciale pentru lemn sau piele, nu a alcoolului. Instrumentarul medical sau chirurgical nu trebuie „sterilizat” cu alcool, pentru că nu poate omorî spori de bacterii care pot duce la infecții. Un dezinfectant poate fi preparat la domiciliu folosind 2/3 alcool (70%) cu 1/3 gel de aloe vera, la care se pot adăuga câteva picături de ulei esențial de diferite plante pentru a masca mirosul alcoolului.⁹

Deși **săpunul lichid** poate distruge virusul în 15 minute (contact direct), spălarea cu apă și săpun poate îndepărta virusul în 20 de secunde datorită materialelor surfactante care se află în spuma făcută de săpunul lichid și care „captează” virusul.¹⁰ Săpunurile lichide spumante, mai nou-apărute, sunt astfel mai eficiente. În mod normal, dubla protecție este mai sigură: întâi se spală mâinile (nu uitați fața și ochelarii) bine și apoi se dezinfectează cu spirt medicinal sau geluri conținând minim 70% alcool. În lipsa spălării mâinilor se va apela doar la dezinfecția cu spirt medicinal sau geluri dezinfectante, frecând mâinile până când acestea se usucă.¹¹

Spălarea hainelor

Hainele folosite (inclusiv jucăriile din pluș) provenind de la o persoană bolnavă pot fi spălate împreună cu hainele persoanelor sănătoase.¹² Se va folosi cea mai înaltă temperatură permisă de fabricantul țesăturii. Uscarea trebuie să fie completă înainte de folosire.

3. Deși inițial OMS nu a recunoscut **calea aerosolilor**, au recomandat pentru personalul medical echipament de protecție.¹³ Carl Pflügge a demonstrat în 1890 că până și prin vorbirea liniștită, în aerul expirat sunt pulverizate picături minuscule de secreții respiratorii. Prin convenție, **picăturile lui Pflügge** sunt picăturile respirato-

rii între 5 și 10 micrometri și pot fi proiectate prin strănut sau tuse la cel mult 2 metri, după care se depun pe diferite suprafețe, dar, dacă se află mai multe persoane într-o cameră închisă, neventilată, chiar și aceste picături se pot acumula în aerul din încăpere.¹⁴ **Aerosolii** sunt picăturile < 5 micrometri, conform terminologiei franceze.¹⁵ Din aceste picături minuscule de aerosoli, apa se poate evapora rapid, rămânând particule uscate în suspensie (nucleosoli sau aerosoli, conform terminologiei engleze¹⁶) de mărime < 5 micrometri, în care se află particula virală înconjurată de un gel care-i oferă protecție. Aceste particule pot pluti la distanță (se citează maximum 8,2 metri),¹⁷ purtate de curenți aerieni, ca și în cazul virusului rujeolei. Este posibilă infectarea și după plecarea persoanei bolnave din mediu, prin inspirarea acestor aerosoli care plutesc în aer. În condiții de laborator, aerosolii au fost detectați pe toată durata de 3 ore a experimentului de la ieșirea lor din cavitatea bucală a celor infectați,¹⁸ dar în mod uzual aerosolii pot să plutească în aer cam 30 de minute până când se vor depune pe diferite suprafețe.¹⁹ Implicația este uriașă: nu doar tusea sau strănutul la o distanță de maximum 2 metri poate fi sursă de infectare, ci și vorbirea sau expirul unei persoane infectate poate produce aerosoli care pot fi inhalați de o persoană sănătoasă ce trece ulterior prin atmosfera încărcată de aerosolii purtători de virus. Pe 1 aprilie, o echipă de oameni de știință prestigioși a comunicat Casei Albe că „acest coronavirus s-ar putea răspândi și prin conversație, pe lângă picăturile respiratorii rezultate din tusea sau strănutul bolnavilor”. Dr. Harvey Fineberg, președintele unuia dintre comitetele NAS (National Academy of Sciences din SUA), a indicat spre un studiu din China care arăta că virusul poate ajunge în aer atunci când personalul medical se dezbracă de echipamentul de protecție, când sunt curățate pardoselele sau când cadrele medicale se mișcă pe unde au trecut bolnavii.²⁰ Măștile obișnuite (chirurgicale) nu protejează față de aerosoli, nefiind etanșe. Cu atât mai puțin măștile improvizate.

4. **Calea fecal-orală** (ca și hepatita virală A), ARN-ul viral fiind detectat în scaunul persoanelor infectate. Această cale de transmitere este deja documentată.²¹ În ultima vreme se insistă pe calea digestivă de pătrundere a virusului. Un studiu din China a arătat că a treia parte din cazurile ușoare de COVID-19 au avut diaree ușoară, care de regulă dispărea după 5 zile.²² Același studiu efectuat pe 204 cazuri a arătat că aproape 50% (48,5%) din pacienții din zona Hubei au avut simptome digestive: diaree 29,3%), anorexie (83,8%), vărsături

(0,8%) și chiar dureri abdominale (0,4%).²³ De aici decurge și necesitatea spălării frecvente a mâinilor timp de minimum 20 de secunde, dar și a produselor din market aduse acasă, inclusiv spălarea fructelor și legumelor cu apă și săpun lichid de vase cu o clătire abundentă ulterior. Mâinile se vor spăla mai ales după ce am atins produsele din supermarket chiar pentru decontaminarea lor.²⁴

5. **Contactul cu sângele, serul sau sputa** unui bolnav și ducerea mâinilor la gură, nas sau ochi este posibilă întrucât ARN-ul viral a fost depistat în aceste medii biologice.²⁵

Purtarea de **măști chirurgicale** (măștile dreptunghiulare, obișnuite, care nu sunt etanșe, dar prind atât gura, cât și nasul) este utilă în principal **pentru persoanele infectate** pentru a împiedica împrăștierea aerului cu picături de secreții care conțin virusul.

Formula **FEBRĂ + TUSE = MASCĂ** a devenit celebră. ■

**TRANSMITERE
VS PROTECȚIE
CONSTANTIN
DINU**

Dr. **Constantin Dinu**, director Departament Sănătate, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

¹ <https://www.cdc.gov/coronavirus/2019-ncov/hcp/caring-for-patients.html>

² <https://www.medicalnewstoday.com/articles/coronaviruses-how-long-can-they-survive-on-surfaces#How-long-do-coronaviruses-persist?>

³ idem

⁴ <https://www.nytimes.com/2020/03/17/health/coronavirus-surfaces-aerosols.html>

⁵ <https://ici.radio-canada.ca/nouvelle/1687727/covid-19-coronavirus-epicerie-de-contamination-aliments-produits-savon>

⁶ <https://www.businessinsider.com/how-long-can-coronavirus-live-on-surfaces-how-to-disinfect-2020-3>

⁷ <https://www.americanchemistry.com/Novel-Coronavirus-Fighting-Products-List.pdf>

⁸ <https://www.sciencealert.com/here-s-the-expert-advice-on-which-cleaning-products-to-use-against-coronavirus>

⁹ <https://www.webmd.com/first-aid/ss/rubbing-alcohol-uses>

¹⁰ <https://news.northeastern.edu/2020/03/20/heres-why-washing-your-hands-with-soap-for-20-seconds-protects-you-from-covid-19/>

¹¹ <https://www.health.harvard.edu/diseases-and-conditions/preventing-the-spread-of-the-coronavirus>

¹² <https://www.cdc.gov/coronavirus/2019-ncov/daily-life-coping/children.html>

¹³ <https://www.nytimes.com/2020/03/17/health/coronavirus-surfaces-aerosols.html>

¹⁴ <https://www.npr.org/sections/goatsandsoda/2020/04/03/825639323/scientists-probe-how-coronavirus-might-travel-through-the-air?t=1586986078711>

¹⁵ http://www.sipi.ch/uploads/media/Masquez-vous_Marie_Jo_Thevenin.pdf

¹⁶ https://wwwnc.cdc.gov/eid/article/26/7/20-0885_article

¹⁷ <https://www.npr.org/sections/goatsandsoda/2020/04/03/825639323/scientists-probe-how-coronavirus-might-travel-through-the-air?t=1586986078711>

¹⁸ https://www.uptodate.com/contents/coronavirus-disease-2019-covid-19?source=history_widget#H3822360508

¹⁹ <https://www.nytimes.com/2020/03/17/health/coronavirus-surfaces-aerosols.html>

²⁰ <https://edition.cnn.com/2020/04/02/health/aerosol-coronavirus-spread-white-house-letter/index.html>

²¹ <https://www.medpagetoday.com/infectiousdisease/covid19/85315>

²² <https://www.webmd.com/lung/covid19-digestive-symptoms#1>

²³ <https://www.practiceupdate.com/content/clinical-characteristics-of-covid-19-patients-with-digestive-symptoms-in-hubei-china/98000>

²⁴ <https://ici.radio-canada.ca/nouvelle/1687727/covid-19-coronavirus-epicerie-de-contamination-aliments-produits-savon>

²⁵ <https://www.cdc.gov/coronavirus/2019-ncov/hcp/caring-for-patients.html>

FIINȚELE ETERNE

Nici cei mai înverșunați adversari ai adevărului biblic despre Dumnezeu nu pot nega faptul că în Isaia 9:6,7 este vorba despre Mântuitorul Isus Hristos, văzut cu ochi profetic cu șapte secole înainte de împlinire. Profetia, destul de bine cunoscută, zice: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu

tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.”

Pentru a defini Persoana Mântuitorului, apar apelativele: Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor. Niciun alt copil care s-a născut vreodată pe pământ nu întrunește condițiile ca să fie Cel descris în acest verset. În primul rând, El e numit Dumnezeu. Hristos este Dumnezeu. Apoi, Părintele (veșnicilor). Isus numit Părinte, adică Tată! Avem multe texte în Noul Testament care vorbesc despre Dumnezeu-Tatăl (care nu e Hristos!). Iată-le pe cele explicate:

„Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.” (Galateni 1:1)

„Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos!” (Galateni 1:3)

„Pace, fraților, și dragoste împreună cu credința, din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos!” (Efeseni 6:23)

„Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3:17)

„Pavel, Silvan și Timotei, către biserica tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 1:1)

„Har, îndurare și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Hristos Isus, Domnul nostru!” (2 Timotei 1:2)

„Har și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Isus Hristos, Mântuitorul nostru!” (Tit 1:4)

„...după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: harul și pacea să vă fie înmulțite!” Rețineți: El, El, El. Total = Trei! (1 Petru 1:2)

„Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui

un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” (2 Petru 1:17)

(Vezi și Romani 1:7; 1 Corinteni 1:3; 15:24; 2 Corinteni 1:2; 11:31; Efeseni 1:2; 1:3; Filipeni 1:2; 4:20; Coloseni 1:2; 1:3; 1 Tesaloniceni 1:1,3; 3:11,13; 2 Tesaloniceni 1:1,2; 2:16; Filimon 3; Iacov 1:27; 2 Petru 1:3,17).

Să revenim la textul din Isaia 9:6, unde Isus este numit Părintele veșnicilor. Al „veșnicilor” nu poate însemna decât veșnicia trecută și veșnicia viitoare. Îngerii sfinți, toate ființele raționale necăzute din tot universul, mântuiți de pe pământ, toți aceștia vor trăi în vecii vecilor. Dar aceasta este veșnicia viitoare. Nicio ființă creată nu există din veșnicie, tocmai pentru că este creată, deci are un început, dar Hristos este fără început.

Caracteristica aceasta demonstrează că El este Dumnezeu, pentru că numai Dumnezeu există din veșnicie în veșnicie: „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam. Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” (Psalmii 90:1,2). „Tu ești Dumnezeu”, „din veșnicie în veșnicie”. Ca și Tatăl, Hristos există din veșnicie. Iată un alt text care zice așa: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5:2).

Dar mai este Cineva veșnic: „...cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să-I slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9:14). „Duhul cel veșnic”. Și Duhul Sfânt este veșnic. Din vecii vecilor (trecut) și în vecii vecilor (viitor) există aceste Ființe divine: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul, Dumnezeu-Duhul Sfânt. Așa zice Biblia, aceasta este învățătura creștină.

Isus Hristos, Mântuitorul nostru, Acela care S-a născut în Betleem acum 2 000 de ani, este numit și Părintele veșnicilor, adică Tată. Pentru mine, lucrul acesta este uimitor — și Hristos (Fiul) este numit Tată! Aceștia sunt Părinții noștri cerești, veșnici! Să luăm formula aceasta a existenței Dumnezeirii așa cum o prezintă Scriptura, să o acceptăm prin credință. Doar prin credință. Niciodată nu vom înțelege totul despre Dumnezeu, dar ceva mai mult acolo sus, la fața locului. Ce viitor strălucit! Ce perspectivă glorioasă! ■

Ștefan Radu, pastor, doctor în teologie

**SLAVA
DUMNEZEIRII
ȘTEFAN
RADU**

Nicolae Horia Mihai

S-a născut la 10 martie 1953, în mijlocul unei familii de sași din nordul Dobrogei. Părinții, contabili de meserie, au îndrumat pașii lui Mihai și Emil spre cariera medicală. În 1972 obține diploma de bacalaureat în cadrul Colegiului „Mircea cel Bătrân” din Constanța. Între anii 1972 și 1978 studiază medicina la București. În 1978 absolvă Facultatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila”. Din 1984, după finalizarea rezidențiatului, lucrează ca medic specialist în cadrul Spitalului de Ortopedie, Reumatologie și Recuperare Medicală Eforie Sud. În 2013, din cauza desființării spitalului, și-a luat transferul la Spitalul din Mangalia, unde a profesat până în ultimele zile ca medicșef al Secției de ortopedie și traumatologie.

În decursul carierei profesionale a efectuat peste 10 000 de operații și poate cea mai mare realizare profesională a fost prima endoproteză de șold din județul Constanța, în 1987, intervenție pe care o realiza foarte des la unitatea medicală din Eforie Sud. „A fost mereu la datorie și își trata colegii și pacienții cu respect și altruism” — este declarația oficială a Spitalului din Mangalia.

Vechii latini aveau o vorbă: *Nomen est omen* — „omul este scris în nume”. „Mihai” este o întrebare în limba ebraică: „Mi-cha-El?” — „Cine este ca El? Cine este ca Isus Hristos?” Nu putea fi un om adevărat fără îndrumarea Maestrului Său, Mântuitorul nostru, Isus Hristos. A fost un creștin devotat, slujind lui Dumnezeu și oamenilor ca membru și prezbiter al Bisericii Adventiste „Dumbrava Roșie”, din Constanța. A urmat exemplul Domnului Hristos, fiind un misionar admirabil. Și-a îndeplinit misiunea din avangarda luptei împotriva bolii, și ce misiune este mai valoroasă ca aceea a unui medic care atinge nu doar trupurile suferinde, ci și inimile istovite cu dragostea lui Dumnezeu? Mai mult decât atât, a fost un misionar medical neobosit în județele Dobrogei și dincolo de granițele ei. A exemplificat prin propria trăire cuvintele marelui apostol Pavel: „Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea (1 Corinteni 9:23). „Mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre” (2 Corinteni 12:15). S-a cheltuit pe sine asemenea Mântuitorului.

A fost un familist convins și un tată excepțional. Timp de 25 de ani a fost căsătorit cu sora Flori, soția dumealului. Fiica mai mare, Alexandra, a îmbrățișat vocația medicală, fiind medic stomatolog, în timp ce George, fiul său, lucrează în domeniul IT. Irina, fiica mai mică, dorește să ducă mai departe ștafeta medicală.

Dobrogea pierde un om de valoare, dar rămâne în mâinile unui Dumnezeu care ne poartă de grijă. Să purtăm memoria, onoarea și caracterul lui Dumnezeu în lumea din jurul nostru. Și, asemenea Mântuitorului, la

vremea potrivită ne vom bucura de rodul muncii sufletului Său la cruce și de rodul trudei noastre. ■

A consemnat **Daniel Nițulescu**,
pastor al Bisericii Adventiste „Dumbrava Roșie” din Constanța

Nagy Janos

S-a născut în orașul Dej la 21 mai 1943. A avut o copilărie foarte grea, deoarece tatăl i-a părăsit, mama rămânând cu trei copii fără niciun sprijin financiar. Se mută la Gherla. Aici învață, își termină studiile și începe să predea, la 25 de ani, la Liceul „Petru Maior” din Gherla. În aceeași perioadă, mama lui începe să frecventeze Biserica Adventistă. Merge și el, iar în 1968 este botezat de pastorul Borbath Zoltan. În același an se căsătorește cu tânăra Florea Mariana. Hotărârea lui de a-L urma pe Dumnezeu a avut repercusiuni destul de grave — fiind dat afară din învățământ pentru că nu mergea sâmbăta la școală. Ulterior își găsește un loc de muncă la Bălan, jud. Harghita, ca desenator tehnic la birourile minei. Acolo se va naște singurul lor copil, Mariana.

După un timp, se mută din nou la Gherla, unde a locuit până în anul 2005. În această perioadă, în comunitatea din Gherla a îndeplinit toate funcțiile, de la diacon de sală până la prezbiter cu binecuvântare. A fost solicitat să predice în localitățile din jur. În anul 1989 este angajat ca pastor la Zalău și la Ilva Mică (jud. Bistrița-Năsăud), după care merge ca misionar în zonă albă în Ucraina — în Solotvino, unde a lucrat cu toată inima 11 ani, formând o comunitate de 30 de membri.

În 1998 termină studiile Institutului Teologic Adventist din București. A ținut seminare evanghelice în Serbia și Ungaria. Din 2005 se mută la Arad. Deși este pensionar, el lucrează cu și mai multă râvnă pentru Dumnezeu, ținând seminare în mai multe case ale gaburilor. Misiunea a fost sufletul lui, nu era zi fără să meargă cu cărți și să vorbească cu oamenii despre Hristos în piață, tramvai, sau pe stradă. S-a implicat în comunitatea Zimand, slujind ca prezbiter.

A trăit să ajute. Și-a iubit foarte mult fiica și ginearele, iar nepoțica, Iulia, era mândria vieții lui — o iubea enorm. Din 22 decembrie începe să aibă febră. A trebuit să fie internat, iar duminică, 10 ianuarie, inima lui, încet, încet, s-a oprit. După o căsătorie de 53 de ani, o viață în care a luptat să ajute, acum se odihnește și așteaptă ziua răsplătirii, când Domnul pe care L-a slujit cu atâta râvnă îl va trezi ca să-l ducă acasă. ■

A consemnat pastor **Cristian Toma**, ginere.

O SĂ TE-AȘTEPT!

Când mă gândesc la locul nașterii mele, la anii copilăriei și la cât de repede a trecut timpul, mă cuprinde un sentiment de nostalgie. Toată vara o petreceam la bunici, într-un sat nu departe de București, unde oamenii cultivau pământul, creșteau animale și păsări. Casele erau din lut, acoperite cu stuf, fără electricitate sau alte utilități. Dar cel mai mult mă leagă de vremurile acelea relația pe care o aveam cu bunicul meu. Tot timpul eram în preajma lui ca să-l ajut și, drept răsplată, mă plimba călare pe cal. Bunica era tare gospodină și doar vinerea cocea pâinea și câte ceva dulce. Se făceau pregătirile de Sabat. Există o biserică adventistă la vreo 3 km de mers pe jos. Bunicii se îmbrăcau în ținută tradițională și opinci de piele în picioare.

AM CRESCUT ÎN BISERICA CELOR CARE AȘTEPTAU CA REVENIREA LUI ISUS SĂ AIBĂ LOC ÎN TIMPUL VIEȚII LOR. CREDINȚA COPILĂRIEI MELE A FOST MARCATĂ DE ENTUZIASMUL ACESTEI GENERAȚII. TOȚI AȘTEPTĂTORII DIN VREMEA ACEEA AU TRE-CUT LA ODIHNĂ CU SPERANȚA PRIMEI ÎNVIERI.

Biserica era într-o casă mare cu vreo 30-40 de membri, copii și mulți tineri. Aveau un cor care cânta pe patru voci, iar singurul instrument era un acordeon. Acolo am avut ocazia să cunosc câțiva dintre pionierii Bisericii Adventiste. Tema principală a predicilor din vremea aceea era revenirea iminentă a lui Isus. Când se întâmpla ca cineva să aștească, pastorul bătea cu palma în amvon și striga: „Fraților, vine Domnul!” Deși nu prea înțelegeam toate argumentele profețiilor și nici ce scria sora White, mă fascina credința acestor oameni în așteptarea acestui eveniment. Singurul loc unde aflau ce se-ntâmpla în lume era la biserică. Orice vești de războaie, cutremure, ciume erau văzute ca semne ale sfârșitului.

Într-o seară obișnuită, după ce bunica m-a pregătit de culcare și a stins lampa, eu încercam să adorm. Tresăream ori de câte ori lătra vreun câine, săream la geam și căutam să văd dacă mișcă ceva prin curte. Bunica a simțit că mă agită, a luat pătura din lână de oaie și-a aruncat-o pe mine. Atât mi-a zis: „Treci și te culcă, bunicul o să vină.” Încercam să adorm cu ochii umeziți de dorul lui.

Am crescut în biserica celor care așteptau ca revenirea lui Isus să aibă loc în timpul vieții lor. Credința copilăriei mele a fost marcată de entuziasmul celor din generația bunicilor mei. Toți așteptătorii din vremea aceea au trecut la odihnă cu speranța primei învieri. Părinții mei au intrat în cea de-a doua generație de așteptători. Tre-cuse al Doilea Război Mondial, lăsând în urma lui dezastru și multă suferință. Ce puteau spune adventiștii oamenilor despre Dumnezeu? De ce a îngăduit El Holocaustul, unde este mila și dragostea Lui? Biserica era încă neprotejată de lege și fiecare adventist trăia prin credința că Dumnezeu va purta de grijă.

Cum s-a luminat de ziua, am sărit cu ochii pe geam să văd dacă bunicul a venit. Am ieșit în curte așa cum eram, dar căruța și calul nu erau. Bunicul nu venise acasă. Am sărit în brațele bunicii strângând-o cu putere în brațe: „Când vine? Spune, de ce n-a venit încă?!” Bunica era și ea surprinsă de reacția mea, dar calmă mi-a zis: „Stai liniștit că o să vină curând.” M-am cam bosumflat, dar n-aveam ce face decât să aștept. Copilăria trece

repede și deja venise vremea să mă gândesc pe ce drum să pornesc în viață. Bunicii mei au avut doi copii. O fată care a dorit să rămână nemăritată până la venirea Domnului, dar văzând că întârzie prea mult, a acceptat să se căsătorească cu un colportor văduv cu patru copii minori. În casa lor de la Constanța am petrecut multe vacanțe, unde am putut citi mai multe cărți ale lui Ellen White.

Deja mă consideram a treia generație de așteptători ai revenirii lui Isus. Cred că a fost generația care a trăit și a promovat ideea iminenței revenirii a lui Isus. Odată cu căderea comunismului, entuziasmul a cuprins toată biserica. Se foloseau toate mijloacele: de la tipografia ultramodernă, colportajul din casă-n casă, la marile evanghelizări publice prin RVS și Speranța TV, concerte, tot felul de seminare, tabere pentru copii și tineri, școli, grădinițe, centre de sănătate și altele. Niciodată nu s-a bucurat biserica de atâta libertate și prosperitate ca în zilele acelea. La scurt timp după 1989, biserica din România a cunoscut cea mai mare prezență adventistă. Mulți își puneau speranța că anul 2000 va marca cei 6 000 de ani după care Pământul urma să fie curățit de urmările păcatului. Deja mișcările Bisericii Catolice deveneau mai evidente în problemele sociale și politice.

Dar, odată cu trecerea timpului, posibilitățile de a circula liber i-au determinat pe mulți să părăsească România, stabilindu-se în alte țări. Privat la început ca o trădare, părăsind lucrarea din țară, am fost nevoiți să acceptăm situația, gândind că este de făcut misiune și acolo. Problema care se pune este că și generația a treia se va duce la odihnă. Toți cei care depășesc 30 de ani pot fi încadrați acum în a patra generație. Cum privim lumea în care trăim? Încotro ne îndreptăm? Ne mai preocupă revenirea iminentă a lui Isus?

Am asistat la predica unui pastor care a încercat să răspundă la aceste întrebări. Plin de entuziasm s-a adresat celor prezenți: „Fraților, voi care sunteți prezenți, credeți că Domnul e gata să vină?!” Tăcere, de parcă nu era nimeni în sală. N-a mai încercat să repete întrebarea. Eram rânduit să fac rugăciunea la închiderea serviciului divin. Atunci am fost inspirat să pun o întrebare: „Doamne, Tu pe toate le știi, chiar ne pasă că vii?!” Am simțit acea trădare colectivă când toți ucenicii L-au părăsit pe Isus. Credința înseamnă să ai încredere în ceea ce vei înțelege mai târziu. Această problemă îl preocupa și pe Isus: „Când va veni Fiul omului va găsi El credință pe pământ?” Vorbind despre evenimentul revenirii, ucenicii doreau să știe când va avea loc acest eveniment.

Toate generațiile de creștini au dorit să cunoască ziua și ceasul acela. Deși Isus le-a spus clar că numai Dumnezeu Tatăl va decide lucrul acesta, oamenii au căutat să descopere secretul lui Dumnezeu. S-au făcut tot felul de previziuni, s-au fixat mai multe date, dar toate au fost urmate de o mare dezamăgire. Cea mai răsunătoare dintre ele rămâne cea din 22 octombrie 1844, când în urma predicării lui William Miller o mulțime de oameni așteptau cu ochii pironiți spre cer apariția în glorie a lui Isus. Ceva urma să se întâmple. Cărțica urma să fie citită. Dezamăgirea fusese cu adevărat dulce în gură, dar prea amară în stomac.

Din starea haotică generată de marea dezamăgire s-au născut tot felul de erezii în jurul versetului din Daniel 8:14, pe care nu țin să-l amintesc. Și totuși Dumnezeu nu dorea să lase lucrurile încurcate. Când oamenii caută sincer și se roagă, o idee inspirată va conduce la Biblie ca să descopere adevărul. Așa se face că un frate millerit, pe nume Crosier, înțelege lucrarea lui Isus în sanctuarul ceresc, conform cu Evrei 9:23-24 și Leviticul 16, considerând că Sfânta Sfințelor avea nevoie de curățire prin sângele lui Hristos, și nu pământul. Urmează Joseph Bates, care descoperă prezența și valoarea poruncilor lui Dumnezeu aflate în chi-votul așezat în cea de-a doua încăpere a sanctuarului ceresc. Astfel se pune în discuție păzirea Sabatului. El continuă să aprofundeze conflictul marii lupte din Apocalipsa 13, iar mai târziu Ellen White primește o viziune care confirmă veridicitatea acestei teologii.

A trecut ceva timp până ce grupa celor interesați de adevărurile descoperite să constituie o doctrină și să formeze o biserică așteptătoare a lui Isus. Ce era caracteristic acestui grup de credincioși era faptul că, în ciuda dezamăgirii prin care trecuseră, ei continuau să creadă în iminenta revenire a lui Isus chiar în timpul vieții lor. Așa au gândit și primii creștini, apoi generațiile ce-au urmat. De ce gândeau așa? Era ceva greșit? Ca să abordăm acest subiect destul de sensibil, trebuie mai întâi să fim conștienți cât de mult iubim venirea Lui. Acel simțământ pe care-l aveam când bunicii nu venise acasă. Nu puteam să dorm liniștit până nu-l vedeam. Atunci vom considera că planul de mântuire pe care Dumnezeu l-a gândit din veșnicii nu cunoaște nici grabă, nici întârziere. Și putem da exemplu împlinirea profețiilor cu privire la nașterea lui Isus. „Dar când a venit împlini-

**ASTEPTARE
NE ÎNFRÂNȚĂ
GILI
ANTEA**

**CUM PRIVIM LUMEA ÎN
CARE TRĂIM? ÎNCOTRO
NE ÎNDREPTĂM? NE
MAI PREOCUPĂ RE-
VENIREA IMINENTĂ A
DOMNULUI ISUS?**

CEA MAI MARE ÎNȘELĂTORIE ESTE ACEEA CĂ TIMPUL VA CONTINUA LA NESFÂRȘIT. UNII DINTRE NOI SUNT PREOCUPAȚI MAI MULT DE TIMPUL REVENIRII DECÂT DE CREDINCIOȘIA AȘTEPTĂRII. „MÂINE” NU NE APARTINE. VEGHEAȚI DAR, CĂCI NU ȘTIȚI NICI ZIUA, NICI CEASUL.

rea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege” (Galateni 4:4). Dacă urmărim cu atenție istoria poporului evreu, constatăm că împlinirea acestei profeții aștepta de 2 000 de ani până când Isus s-a născut în Betleem. Întrebarea care se ridică este: câți au crezut în ceea ce li se vestise și câți L-au acceptat ca Mântuitor? A venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Poporul evreu avea toată lumina cu privire la împlinirea acestei profeții, dar nu erau dispuși să o accepte. Chiar și când Isus a citit în fața lor și le-a precizat că astăzi se împlinesc aceste lucruri, L-au izgonit din sinagogă, amenințându-L cu moartea.

Ciudată atitudine! Mândria națională și prosperitatea materială le-a orbit mintea ca să nu-L poată accepta pe Mesia cel vestit de profeți. Cu toate eforturile și dovezile lui Isus, foarte puțini au înțeles misiunea Lui pe pământ. Ca să-i pregătească pentru vremurile care urmau, El a prezentat o serie de pilde escatologice care puneau accentul pe veghere și misiune. Dar ei doreau mai mult. „Doamne, când se vor întâmpla toate aceste lucruri?” Isus a fost foarte tranșant: ziua și ceasul acela doar Tatăl le știe. Mă întreb cu ce-i ajuta mai mult lucrul acesta. Încercați să vă răspundeți fiecare. Ce-ar fi însemnat ca pe certificatul de naștere să fie trecută și data decesului? Ne-am fi pregătit mai serios sau tot timpul ne-ar fi obsedat moartea, și nu viața veșnică!

Dar Isus urma să plece la Tatăl. Chiar dacă despărțirea a fost dureroasă, promisiunile făcute i-au determinat să pornească în puterea Duhului Sfânt să ducă Evanghelia mântuirii la orice neam pentru ca Isus să revină cât mai curând. Toate generațiile de creștini au crezut că Isus va reveni în timpul vieții lor. De atunci au trecut multe generații și toți creștinii au crezut în făgăduința revenirii. Problema aceasta produce multă disensiune și abordări teologice diferite chiar și în rândul adventiștilor. Noi ne-am hrănit convingerile din Biblie, din scrierile Spiritului Profetic și ale câtorva scriitori de încredere care au cercetat profețiile Daniel și Apocalipsa. Toate la un loc nu pot răspunde la întrebarea: „Când va reveni Isus?”

Atunci când citim cartea *Tragedia veacurilor*, unii gândesc că a fost scrisă cu dedicație pentru ultima generație, a celor ce vor fi în viață la venirea lui Isus. Cu mijloacele reduse de comunicare, ziarele și telegraful, Ellen White a putut să cunoască starea lumii din vremea aceea, mai ales din America. Toate cataclismele naturale, veștile de războaie, imoralitatea, corupția și mai ales legile duminicale și războiul civil au fost considerate semne ale sfârșitului. Ea considera că timpul strâmtorării și judecata lui Dumnezeu se apropia. Deși n-a precizat vreodată, ea credea că este iminentă și face o afirmație că El poate veni chiar într-un an, doi sau cinci, dar nici să nu ne gândim că va întârzia 10 sau 20 de ani (RH 22 martie 1892). Ce o determina pe Ellen White să fie atât de insistentă? Ea dorea să motiveze biserica la sfințire și misiune. A încurajat și susținut proclamarea celor trei

solii îngerești, indicând reforma sanitară ca fiind brațul drept al soliei. Conceptul despre educație avea drept scop pregătirea unui popor care să reflecte chipul lui Dumnezeu în om. Condiția celor care Îl așteaptă pe Isus este starea de neprihănire realizată prin lucrarea Duhului Sfânt în om.

Până în ultima clipă a vieții sale, Ellen White a dorit să-L vadă pe Isus venind pe norii cerului. De ce atâta pasiune? Era gestul de iubire și recunoștința pentru Mântuitorul lumii și al ei personal. O puternică încredințare în lucrurile nădăjduite. Toți cei care au adormit cu dorința de a-L vedea pe Isus în timpul vieții lor nu-și vor da seama cât timp a trecut. Cei care vor fi în viață, împreună cu cei înviați vor putea vedea glorioasa revenire a lui Isus.

Unde ne găsim astăzi? Ne apropiem cu pași repezi de aniversarea a 200 de ani de la nașterea bisericii așteptătoare a revenirii lui Isus. Este mult? Este puțin? Prelungirea timpului a avut un efect coroziv asupra gândirii adventiste. Încă suntem blocați în sistemul gândirii liniare, când suntem provocați să răspundem celor scrise în 2 Petru 3:3-4 – „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.” Cea mai mare înșelătorie este aceea că timpul va continua la nesfârșit. Unii dintre noi sunt preocupați mai mult de timpul revenirii decât de credincioșia așteptării. „Mâine” nu ne aparține. Vegheați dar, căci nu știți nici ziua, nici ceasul. Chiar dacă nevoile pământești rămân aceleași, chiar dacă suntem răpuși de oboseala așteptării, momentul când Mirele apare va face diferența între cei care erau pregătiți să-L aștepte.

Trăim în secolul vitezei, când lucrurile se precipită. Vedem cu toții ce schimbări radicale au avut loc în ultimii 30 de ani. Neașteptata cădere a sistemului comunist, nesiguranța de a circula liber după 11 septembrie 2001, pericolele ecologice cu inundații și focuri de nestins, globalizarea și nevoia unei zile de odihnă universale, mișcarea ecumenică, epidemiile, imoralitatea, violența domestică și antisocială, neocomunismul care lovește în democrație și altele care pot apărea peste noapte. Astăzi, orice informație devine cunoscută cu viteza luminii.

Acum sunt și eu bunic. Ce le voi spune nepoților mei când mă vor întreba când va veni Isus? Astăzi, fiți gata, căci ziua de mâine nu ne aparține! Eu o să-L aștept! ■

Gili Antea, Biserica Labirint, București

IMAGINEA BABILONULUI, CA ELEMENT TIPOLOGICO-TEOLOGIC ÎN CARTEA PROFETULUI IEREMIA ȘI ÎN APOCALIPSA LUI IOAN (III)¹

Babilonul, ca spațiu al distrugerii

1. Babilonul, ca figură feminină în Ieremia – ținut dezolant și imoral – mama cetăților rele

Babilonul regăsit în cartea profetului Ieremia, ca dimensiune spațială, aparține unui context al pedepsei². O astfel de imagine scoate în evidență implicațiile sale negative, portretizând un ținut dezolant: pustiu, distrugător și imoral.

Imaginea cea mai complexă folosită de Ieremia pentru a descrie Babilonul din perspectiva dimensiunii sale spațiale o regăsim în capitolele 50 și 51, prin utilizarea metaforei ținutului/țării. Acest epitet apare încă de la debutul capitolului 50 (v. 1-3), epitet pe care, de asemenea, îl regăsim și la sfârșitul lui 51 (v. 54-58).³ Sintagma utilizată trage primul semnal de alarmă cu privire la profețiile cu caracter negativ ce se vor abate asupra Babilonului și, implicit, a imaginilor defavorabile folosite pentru a descrie Babilonul: „Iată cuvântul rostit de Domnul asupra Babilonului, asupra țării caldeenilor” (50:1).

Menționarea Babilonului ca „țara caldeenilor” scoate în evidență o uzanță mai puțin frecventă a acestei denumiri în cartea lui Ieremia. În timp ce cuvântul „Babilon” apare de 168 de ori, expresia „țara caldeenilor” își face simțită prezența de doar 8 ori: 24:5; 25:12; 50:1,8,25,45; 51:4,54. Cu excepția versetului 5 din capitolul 24, toate celelalte versete aparțin unui context al pedepsei pentru Babilon. Astfel, folosirea acestei sintagme în Ieremia 50:1 prefigurează soarta Babilonului – învins și pustiit.

Imaginea unui loc deprimant este în egală măsură regăsită și în epilogul capitolelor aflate în studiu, acolo unde Babilonul urmează a fi privat de locuitorii săi: „N-are să mai fie locuit nici de oameni, nici de dobitoace, ci are să ajungă un pustiu pentru totdeauna” (51:62). Prin urmare, capitolele 50 și 51 sunt încadrate de texte în care Babilonul este reprezentat prin imaginea unui ținut/țări.

Imaginea Babilonului asociată cu un ținut pustiu o regăsim în 50:2,3, care de fapt introduce profețiile⁴ cu privire la soarta acestuia. Reimer numește aceste versete „prologul poetic pentru profețiile care urmează”⁵. Versetele de față se referă la devastarea ținutului babilonian, o idee des întâlnită în aceste profeții, tocmai pentru a sublinia profunzimea conceptului de pedeapsă divină. Astfel, verbul „a declara”, „a da de știre” (v. 2) se regăsește atât în 50:28, cât și în 51:31, dar și sinonimul său „a proclama”, „a da de veste” (v. 2) se întâlnește și în 50:29 și 51:27, acolo unde îndeplinește rolul de a convoca pe dușmani să se reunească împotriva Babilonului pentru a-l pusti. Mai mult, apariția expresiei militare „înălțați un steag” (v. 2)⁶ este regăsită și în 51:12,27, fapt ce întărește această supoziție. De asemenea, verbul „a se ridica”, „a se sui” (v. 3) este utilizat frecvent cu referire la atacul inamic împotriva Babilonului,⁷ iar fraza „a se ridica împotriva ei” (v. 3) evidențiază sursa amenințării atacului de distrugere a Babilonului ca venind din nord: „o mulțime de neamuri mari” (50:9), „un popor” (50:41) și „un neam mare (50:41), „pustiitorii” (51:48).

Cuvinte precum „pustie” (v. 3)⁸ și „locuit” (v. 3)⁹ sunt utilizate în contexte care descriu distrugerea populației Babilonului.

Verbul „a fi de rușine” (v. 2) este regăsit împreună cu „idol” în 51:17, reliefând astfel caracterul decăzut ce se regăsea în rândul acelor care locuiau în țara Babilonului. În aceeași măsură, verbul „a fi de rușine” este reîntâlnit și în 51:47, acolo unde este descrisă țara Babilonului care suferă de rușine pentru că YHWH ia hotărârea de a-i pedepsi idolii.¹⁰

O altă imagine a Babilonului ca ținut se găsește în 50:16, conform căreia va fi foamete în țara Babilonului, deoarece nimic nu se va mai strânge în urma culturilor.¹¹ Mai mult, în versetele 26 și 27 găsim porunca de a distruge proviziile alimentare ale Babilonului.¹² Imaginea ținutului este de asemenea întâlnită în 50:45, acolo unde locuitorii Babilonului sunt metaforic descriși ca fiind o turmă de animale.¹³

În 50:2,3 regăsim imaginea Babilonului ca ținut, asociată cu figura nordului ca origine a atacului asupra Babilonului. Imperativele versetului 2: „Dați de știre”, „vestiți”, „spuneți”, care in-

**SIMBOLURI
TALMACITE
COSTEL
GOGONEAȚĂ**

IMAGINEA BABILONULUI CULMINEAZĂ CU PREZENTAREA UNUI LOCAȘ CE ȘI-A GĂSIT SFÂRȘITUL DIN CAUZA PROPRIULUI PĂCAT.

troduc instrucțiunile mesagerilor, nu fac altceva decât să confirme existența unui astfel de conflict. În plus, în versetul 3, amenințarea vine din partea „un[ui] neam de la miazănoapte”. Mai mult, nordul este sursa amenințărilor și în alte locuri din profeții: „o mulțime de neamuri mari” (50: 9); „un popor și „un neam mare (50:41); „pus-tiitorii” (51:48).¹⁴ Imaginea războiului este, de asemenea, sugerată de referințele lui Ieremia atât în privința morții soldaților, cât și a cetățenilor babilonieni.¹⁵

Având o legătură strânsă cu metafora ținutului/țării, ca sursă de existență pentru populația sa¹⁶, Babilonul mai este portretizat ca fiind imaginea femeii care dă viață.¹⁷

O concepție asemănătoare este reflectată și în 50:12, acolo unde imaginea Babilonului se confundă cu portretul unei mame. În acest text reîntâlnim verbul utilizat și în versetul 2, „a fi de rușine”, fapt care denotă umilință și lipsă de perspective.

Mai mult, în 50:42, imaginea Babilonului prinde conturul unei figuri feminine născute – „fiică a Babilonului”, o construcție sintactică ce atribuie cetății atât însușirile zeiței, cât și pe ale soției divinității păgâne care apără ținutul/țara.¹⁸

O altă imagine specific feminină, dătătoare de viață, este cetatea (50:15,29-30; 51:4,12,31,44,58), ce este interconectată cu imaginea Babilonului ca ținut. Astfel, Babilonul devine un loc ce are locuitori, zeități și animale – o entitate spațială locuibilă.

Prin urmare, Babilonul devine un loc social – prin prezența unei colectivități omenești bine conturate religios – animat de existența unor zeități impunătoare, de subzistență – creșterea animalelor fiind o îndeletnicire de bază ce asigură în bună măsură traiul zilnic. Așadar, el se definește ca o comunitate bine conturată în timp și spațiu.

În contrast, Babilonul este descris de către Ieremia în 20:1-6 ca fiind un loc al exilului și al morții, un spațiu ce se caracterizează prin lipsa oricărei surse de viață. În 24:1, profetul spune despre acesta că este un loc al exilului, continuând în 24:5 să îl numească „țara caldeenilor”, un ținut al surghiunului iudeu. În 25:12-14, Babilonul ni se înfățișează din perspectivă profetică, descriindu-ni-se faptul că acesta urma să fie distrus. În capitolul 27, Ieremia ne înfățișează Babilonul ca fiind din nou locul expulzării pentru evrei.

Toată perspectiva se schimbă atunci când privim spre cetatea Babilon descrisă în capitolul 29, deoarece, ca și aici, în capitolele 50 și 51 îl regăsim ca un loc animat și un spațiu plin de viață.

Imaginea Babilonului reprezentată printr-o figură feminină multiplică acțiunile de răzbunare ale lui YHWH, care ajung până la exterminare totală. Portretizarea figurii Babilonului prin metafora cetății și a ținutului/țării duc, din cauza modului lor de manifestare, la distrugerea pământului matern și, implicit, la stărpirea în masă a izvorului vieții. Tocmai de aceea, imaginea orașului este

prototipul pierderii securității și a protecției.¹⁹ Orașul este locul unde se găsește templul, construcție ce reprezintă casa zeilor și de unde protecția acestor ființe divine se extinde asupra întregii cetăți. Mai mult, prezența zidurilor impunătoare dau siguranță, făcând astfel ca acestea să fie percepute prin prisma protecției și securității.²⁰

De asemenea, ori de câte ori Babilonul este portretizat printr-o figură feminină, YHWH își face mult mai des simțită prezența prin prisma acțiunilor sale. Astfel, imaginea cetății ca „fiică a Babilonului” aduce asupra acesteia consecințe dramatice, metaforic descrise printr-o arie ce va fi călcată în picioare.²¹ Îmbinarea imaginii de zdrobire și treierat cu personificarea Babilonului ca femeie poate avea implicații atât de natură umilitoare din punct de vedere sexual, cât și al violenței manifestate la nivel fizic.

În consecință, imaginea Babilonului personificat ca femeie are implicații directe asupra modului său de manifestare din punct de vedere social, economic și religios în raport cu locuitorii săi, dar și cu popoarele din jur. Ieremia descrie cetatea Babilonului din această perspectivă ca fiind „acoperită de rușine” (50:12), apogeul a tot ceea ce înseamnă acumularea trăsăturilor negative la nivelurile cele mai importante: moral, relațional și chiar financiar. Mai mult, transmite acest comportament celor din interiorul cetății – copiilor, dar influențează inevitabil și pe cei din exterior – neamurile, fapt ce denotă un comportament care poate fi atribuit doar unei singure figuri feminine: „mama”.

Ieremia analizează această imagine a Babilonului portretizată printr-o ființă dătătoare de viață ca fiind culmea figurilor feminine regăsite în capitolele studiate. Profetul amintește că „cea care v-a născut roșește de rușine” (50:12), scoțând astfel în evidență gravitatea păcatelor sale, care sunt în principal de natură sexuală – înfructurarea unei mame desfrânate – ce au inevitabil implicații asupra întregului sistem de valori promovat de aceasta. Toate aceste preocupări au consecințe directe cu privire la modul în care cetatea ajunge să fie percepută de către YHWH, și nu numai, fiind catalogată drept „coada neamurilor” (50:12), un loc al deșertăciunii, desfrăului și lipsei de viitor: „Este un pustiu, un pământ uscat și fără apă” (50:12).

Prin urmare, imaginea Babilonului, înfructurată de ființa care dă viață, devine personificarea fidelă pentru figura feminină a acestuia: mama cetăților rele.

2. Babilonul, ca figură feminină în Apocalipsă – locaș deprimant și depravat – mama desfrânatelor

Imaginea Babilonului reprezentată de metafora spațiului se regăsește în Apocalipsa ca având caracteristicile unei cetăți lipsite de perspective: „A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte” (Apocalipsa 18:2).

Imaginile folosite de Ioan pentru a descrie Babilonul ca spațiu „sunt motive și figuri ale scrierilor mesopotamiene și israelite care deplâng soarta cetăților nimicite.”²² Acestea includ: descrieri detaliate ale distrugerii unui oraș (sfărâmarea zidurilor, porților, drumurilor, templelor, idolilor); prăbușirea comerțului și a tuturor formelor de trai și subzistență; contrastul evident dintre gloria de odinioară a orașului și umilința prezentă; războiul, foamea și lipsa apei care afectează populația; orașul pustiu a devenit o închisoare pentru animalele sălbatice și pentru păsări; zeii părăsesc cetatea, iar aceasta este personificată prin imaginea unei văduve care își pierde proprii copii.²³

Ca și Babilonul antic, imaginea descrisă de Ioan întruchipează un oraș dezolant, o cetate fantomă lipsită de prezența umană, dar locuită de animale sălbatice. Cuvântul *φυλακή* („loc supravegheat sau păzit, teritoriu rezervat sau închisoare”) surprinde în mod concret starea de spirit a textului.²⁴ În conformitate cu „credințele străvechi, demonii trăiau în zone pustii și nelocuite, prezența lor semnificând pustiirea orașului.”²⁵ Mai mult, „pășările sunt numite necurate pentru că ele atacă o populație aflată pe moarte, fiind niște specii de pradă, precum ulii, corbii și vulturii.”²⁶

De asemenea, dimensiunea negativă a metaforei este amplificată, atribuind figurii Babilonului niște trăsături specific feminine ce denotă un comportament imoral caracterizat prin desfrâu religios, moral și sexual, manifestat la toate nivelurile sociale: „...pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei” (Apocalipsa 18:3). Prin urmare, imaginea personificată a Babilonului scoate în evidență atât adulterul de care se face vinovat, cât și actele prin care îi conduce pe alții să i se alăture în susținerea acestui păcat trupesc. Universalitatea corupției este descrisă prin metafora unui desfrâu plurinațional.

Reddish, în comentariul său cu privire la manifestarea comportamentului politico-religios regăsit în spațiul babilonian, scrie următoarele:

Prin venerarea adusă împăratului, prin promovarea diferitelor culte ale zeilor și zeițelor și chiar prin simplele pretenții de autoritate militară supremă, dar și religioasă, a sedus oameni și națiuni pentru a aduce omagiu puterilor false și zeilor păgâni.²⁷

Mai mult, Babilonul este condamnat și din cauza extravaganței, bogăției și lăcomiei excesive.

În concluzie, imaginea Babilonului ca spațiu culminează cu prezentarea unui locaș ce și-a găsit sfârșitul din cauza propriului comportament pervers: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare!” (Apocalipsa 18:2).²⁸ ■

Costel Gogoneață este pastor, capelan al Asociației Studențești AMiCUS București, psihoterapeut integrativ în formare

¹ Părțile I și II ale acestui studiu au fost publicate în *Curierul Adventist* din februarie, respectiv aprilie 2020.

² Vezi Ieremia 25:12; 50:1,8,25,45; 51:4,54.

³ Carroll, *Jeremiah*, 818.

⁴ Kenneth T. Aitken, „The Oracles against Babylon in Jeremiah 50-51: Structures and Perspectives,” *Tyndale Bulletin* 35 (1984): 30, 31.

⁵ David J. Reimer, *The Oracles against Babylon in Jeremiah 50-51: A Horror among the Nations* (San Francisco: Mellen Research University Press, 1993), 27.

⁶ Duane L. Christensen, *Prophecy and War in Ancient Israel*, Bibal Monograph Series 3 (Berkeley: BIBAL, 1989), 259.

⁷ Alte referințe cu privire la utilizarea lui הלע se regăsesc în 50:9,21; 51:3,16,27,42,53.

⁸ Alte referințe cu privire la utilizarea lui חשך pot fi citite în 50:13,23; 51:26,29,37,41,43,62.

⁹ Alte referințe cu privire la utilizarea lui בשר se reintălesc în 50:13,40; 51:29,37,43,62.

¹⁰ Alte referințe din Ieremia cu privire la idoli babilonieni sunt în 50:38; 51:17,47,52.

¹¹ William McKane, *A Critical and Exegetical Commentary on Jeremiah*, 2 vols., vol. 1 (ICC. Edinburgh: T.&T. Clark, 1986), 1267.

¹² Holladay, *Jeremiah 2. A Commentary on the Book of Jeremiah Chapters 26-52*, 419.

¹³ Pentru o analiză detaliată a imaginii turmei în aceste capitole, vezi Reimer, *The Oracles against Babylon in Jeremiah 50-51: A Horror among the Nations*, 194–202.

¹⁴ Holladay, *Jeremiah 2. A Commentary on the Book of Jeremiah Chapters 26-52*, 415.

¹⁵ Vezi, Ieremia 50:14,30,35–38; 51:3,40.

¹⁶ Vezi, Ieremia 50:16,26,27.

¹⁷ Reimer, *The Oracles against Babylon in Jeremiah 50-51: A Horror among the Nations*, 204–208.

¹⁸ Pentru mai multe detalii legate de imaginea Babilonului ca fiică, vezi și Aloysius Fitzgerald, „Btwt and Bt as Titles for Capital Cities,” *CBQ* 37 (1975): 167–183.

¹⁹ Reimer, *The Oracles against Babylon in Jeremiah 50-51: A Horror among the Nations*, 205–208.

²⁰ Hill, *Friend or Foe?: The Figure of Babylon in the Book of Jeremiah* Mt, 167.

²¹ Ieremia 51:33.

²² F. W. Dobbs-Allsopp, *Weep, O Daughter of Zion: A Study of the City-Lament Genre in the Hebrew Bible* (Rome: Biblical Institute, 1993), 167.

²³ Dobbs-Allsopp, *Weep, O Daughter of Zion: A Study of the City-Lament Genre in the Hebrew Bible*, 167–171.

²⁴ Michell G. Reddish, *Revelation*, Smyth & Helwys Bible Commentary (Macon, Georgia: Smyth & Helwys Publishing, 2001), 340.

²⁵ Reddish, *Revelation*, 340.

²⁶ Reddish, *Revelation*, 340.

²⁷ Reddish, *Revelation*, 340.

²⁸ Vezi și Apocalipsa 14:8.

„DESPRE COMPASIUNE... NUMAI DE BINE!” SAU „DE CE COMPASIUNEA NU VA PIERI NICIODATĂ!”

Mărturisesc din start că am o emoție plăcută să risc cu acest titlu dual, un articol care-și propune să deschidă o temă de reflecție destul de neactuală în vremurile noastre. Există destul scepticism în privința existenței compasiunii în rândul muritorilor. Sunt destui ispițiți s-o compare cinic cu floarea-de-colț sau, dacă ne luăm după prima parte a titlului, să-i cânte prohodul.

Foarte suspect este să vorbim despre compasiunea unui om doar atunci când nu mai este. Totuși, compasiunea nu este un pașaport. Multe lucruri pot fi spuse despre compasiune și destule nu. În cazul compasiunii, există, vrem nu vrem, o consistentă doză de indicibil (care este atât de neobișnuit, încât nu poate fi exprimat prin cuvinte).

Foarte surprinzătoare sunt antonimele compasiunii. „Surprinzător” e puțin spus, așadar, adaug alte caracteristici ale antonimelor compasiunii: comune, cenușii, neglijabile și, de ce nu, „scuzabile, acceptabile”.

Din lista nu foarte scurtă a antonimelor compasiunii am selectat chirurgical, aș putea spu-

ne, două dintre cele mai semnificative: fără inimă, crud. O încadrare rigidă „ori... , ori...” („am compasiune” sau „sunt fără inimă”) este tulburătoare. Totuși, nu putem evita total să gândim problema profund.

Istoria consemnează o sumedenie de cazuri în care, inevitabil, oamenii au avut de ales. „Resorturi intime” au declanșat o alegere previzibilă/imprevizibilă, morală/imorală (criminală). Aș menționa, în treacăt, câteva exemple clasice din secolul trecut: celebra „Listă a lui Schindler” (salvatorul de evrei), incredibile gesturi ale soldaților sovietici față de prizonierii germani, pe drumul spre lagărele din Siberia; ireale reacții ale băștinașilor vietnamezi față de „cotropitorul imperialist” american¹ etc.

Exemplele sunt adevărate fulgere în noaptea dezumanizării, în care „lipsa” inimii și cruzimea sunt mijloace de așa-zisă supraviețuire. *Homo homini lupus est*² („omul este lup pentru om”) este o expresie latină ale cărei origini le regăsim în textul *Asinaria*, de Plaut (195 î.Hr.). Fraza integrală care a inspirat aforismul este: *Lupus est homo homini, non homo, quom qualis sit non novit*. Uneori este tradusă și sub forma „omul este lup omului”, făcând trimitere la ideea că omul este inamicul omului, și face referire la ororile de care este capabilă natura umană. În contrast cu

această expresie, există: „Omul este un lucru sacru pentru om.”

„Inima omului este rece din fire, întunecată și lipsită de iubire. Ori de câte ori cineva dă pe față un spirit de milă și iertare, nu face aceasta de la sine, ci prin influența Duhului lui Dumnezeu, care planează asupra inimii sale.”³

Din pleiada sinonimelor compasiunii, cu greu am reușit să aleg trei: milă, înduioșare, bunătate. În Evanghelia după Matei întâlnim imperativul: „Duceți-vă de învățați ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă!»” Așadar, o așteptare și o dorință...

Cine are curaj să refuze? De la cine să învățăm? De la Cel căruia I-a fost milă de leproși, paralizați, orbi, înfomețați... păcătoși. Da, se poate învăța de la Cel plin de milă.

În localitatea Jilava (jud. Ilfov), a fost cineva neobosit de milos. Printre cei neștiuți și mulți, Emilia Petrică a învățat bine lecția milei. A avut milă până la capăt de familiile Surdu, Matache, de Iordana, Lenuța și de alții aflați în situații medicale deosebit de critice. Poarta ei a fost deschisă zi și noapte pentru toți și, nu în ultimul rând, pentru zecile de copii care o iubeau.

Pomenesc cu pietate, în acest context, o altă voluntară ADRA, răpusă de virusul Covid-19: Reveca Ene, din Câmpina (jud. Prahova). Și pentru ea, sensul vieții era facerea binelui. A învățat lecția milei, mila față de tinerele mame sărace de la maternitatea Spitalului Municipal Câmpina, lucrând cu multă măiestrie trusouri pentru nou-născuți.

Ambele voluntare au dovedit cu prisosință că *înduioșarea* nu este o vorbă goală, un clișeu. Au dat exemplu de mare responsabilitate față de cuvintele inspirate: „Fiind aleșii lui Dumnezeu, sfinți și iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de compasiune, cu blândețe, cu bunătate și răbdare” (Coloseni 3:12).⁴ Am deplina convingere că Dumnezeu va binecuvânta influența lor. Condoleanțe, familiilor Petrică și Ene! Așteptăm întâlnirea glorioasă pregătită de Dumnezeu.

În încheiere, mă opresc asupra celui de-al treilea sinonim al compasiunii: *bunătatea*. Ce motive avem să fim buni? E contagioasă bunătatea, e ereditară? E anormal să te aștepți la bunătate, la bunătatea unor necunoscuți, a unor... străini? Istoria biblică livrează o situație uluitoare: „David a zis: «A mai rămas cineva din casa lui Saul ca să-i fac bine din pricina lui Ionatan?»” (...) Împăratul a zis: «Nu mai este nimeni din casa lui Saul ca să mă port cu el cu o bunătate ca bunătatea lui Dumnezeu?»” (2 Samuel 9). Așadar, avem un

exemplu de om preocupat de exercițiul bunătății, și nu la orice nivel. David nu vrea să fie superficial în materie de bunătate. Bunătatea lui trebuie să fie ca a lui Dumnezeu. Așa fusese și a lui Ionatan... David nu a uitat cuvintele lui Ionatan: „Dacă voi mai trăi, să te porți față de mine cu o bunătate ca a lui Dumnezeu și, dacă voi muri, să nu îți împărțezi niciodată bunătatea față de casa mea...” (1 Samuel 20:14-15). Incredibilă cererea lui Ionatan. Și David nu spune... să vedem, mai vedem. Și mai incredibil e că David nu uită... bunătatea lui Ionatan și îi răspunde cu o bunătate ca a lui Dumnezeu.

În condițiile escatologice avansate în care trăim, compasiunea va juca un rol crucial. Samariteanul milos este omul potrivit la locul potrivit. Voluntariatul, în special pentru victimele colaterale ale Covid-19, este o mare necesitate. ADRA România implementează de aproape un an proiectul „Sprijin Umanitar Covid-19”, proiect care se adresează persoanelor aflate în situații dramatice din cauza crizei economice pe care o trăim cu toții. Mulțumesc tuturor sponsorilor și voluntarilor care s-au implicat în acest proiect, animați de regula de aur și fiind conștienți că, în orice timp, „cultivarea bunăvoinței de a face altora ceea ce am dori ca ei să ne facă nouă ar reduce la jumătate suferințele vieții”⁵. ■

Daniel Neacșu, ADRA, coordonator proiecte Muntenia și Dobrogea

¹ <https://semneletimpului.ro/video/compasiunea-este-adevarata-comunicare.html>

² https://ro.wikipedia.org/wiki/Homo_homini_lupus

³ Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 21–22.

⁴ Biblia, traducerea WBTC.

⁵ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 132.

**REGULA
DE AUR
DANIEL
NEACȘU**

**ADRA CREDE CĂ
LUCRAREA PLINĂ DE
COMPASIUNE A LUI
ISUS ESTE MOTIVUL ȘI
RĂSPLATA NOASTRĂ.**

IMPERIALISMUL MESIANIC (III)

Încercând să înțelegem de ce evreii până astăzi nu acceptă mesianitatea lui Isus din Nazaret, am analizat în articolul precedent gradul de conștientizare a tipologiei jertfelor în Israelul antic, precum și felul în care a fost perceput Mesia de către o serie de profeți preexilici (Samuel, David, Amos, Osea, Isaia, Mica). Am subliniat caracterul regal și războinic pe care aceștia, sub inspirație, I l-au atribuit lui Mesia, fapt pe care de regulă nu îl notăm, sau chiar îl negăm, ca pe o aberație evreiască. Am trecut în revistă și profeția unică a lui Isaia despre moartea ispășitoare a Domnului, prevăzută ca o paranteză între două imagini grandioase ale rolului imperial al lui Mesia (Isaia 52:13; 53:12). În articolul de față analizăm profețiile făcute în exil și după exil.

Ieremia și Ezechiel

Profetul Ieremia a prevăzut apariția lui Mesia în cuvinte ca acestea:

„Ci vor sluji pe Yahwé, Dumnezeul lor, și pe David, Împăratul lor, pe care li-L voi ridica.” (Ieremia 30:9)

„Iată vin zile, zice Yahwé, când voi ridica lui David un Vlăstar drept. El va domni ca împărat, va fi biruitor¹ și va face judecată cinstită și dreptate pe pământ.² În zilele Lui, Iuda va fi izbăvit, iar Israel va locui în siguranță. Și iată cum Îl vor numi: *Yahwé Zidqēnu* (Yahwé este dreptatea³ noastră).” (Ieremia 23:5; 33:15)

Dacă citim profeția lui Ieremia, așa cum este ea țesută cu cele zise mai înainte și mai apoi de profet, acest imperiu mondial al dreptății și al siguranței, condus de Vlăstarul lui David, urma să apară în contextul restaurării spirituale și fizice a lui Israel după exilul babilonian. Privită din acest punct de vedere, profeția lui Ieremia era condiționată. Dar această condiționare privea doar aspectul timpului (Când va veni Mesia?) și al altor aspecte secundare. În ce privește apariția Lui, aceasta era o certitudine: nu depindea de împlinirea virtuoașă a poporului ales.

Ezechiel, de asemenea, a profețit despre împărăția lui David, care se va întemeia după exil:

„Voi pune peste [oile M]ele un singur Păstor, care le va paște: pe Robul Meu David. Da, El le va paște, El le va fi Păstor. Eu, Yahwé, le voi fi Dumnezeu, iar Robul Meu David va fi Domnitor în mijlocul lor – Eu, Yahwé, am vorbit.” (Ezechiel 34:23-24)

„Robul Meu David va fi Împărat peste ei și vor avea cu toții un singur Păstor.” (Ezechiel 37:24a). „Și Robul Meu David le va fi Domnitor în veci” (Ezechiel 37:25b).

Aceste profeții ale lui Ezechiel pot fi interpretate și în sensul restaurării postexilice a dinastiei lui David, având în vedere planul lui Dumnezeu de a le da regi ideali (Isaia 32:1-2), ceea ce lui Ezechiel i s-a arătat cu claritate.⁴ Targumul nu a marcat aceste profeții ale lui Ezechiel ca fiind mesianice. Totuși, luând în considerație faptul că Ezechiel a fost contemporan cu Ieremia, scenariul ridicării lui David, sau a Vlăstarului lui David poate fi o trimitere la Mesia.

Titlul de „Păstor” dat lui Mesia nu are sensul nou-testamentar de îndrumător spiritual, ci este un titlu poetic, care în Orientul Apropiat antic, inclusiv în Israel, se dădea cu prioritate regelui, dar și altor conducători laici sau preoți și profeți. Mulți regi sumerieni, babilonieni, asirieni etc. se laudau cu titlul metaforic de „păstori” ai poporului.⁵ După cum observăm, aceste profeții ale exilului Îl descriu pe Mesia în calitate de Suveran ideal al lui Israel și al întregii lumi, care avea să întemeieze adevărata împărăție a lui David, împărăția dreptății. Ieremia și Ezechiel nu ne dezvăluie venirea lui Mesia ca jertfă.

Daniel

În profețiile lui Daniel, de asemenea, Mesia este înainte de toate Suveranul ales de Dumnezeu ca să înlocuiască seria tuturor imperiilor mondiale și să instaureze imperiul Său mondial, al dreptății și al păcii eterne (vezi Daniel 2). Unui rege care privea imperiul mondial ca pe un idol la care s-au închinat mulți alții, Dumnezeu i-a descoperit că, în cele din urmă, va veni Unul care personifică suveranitatea lui Dumnezeu asupra întregii lumi. Reprezentat în visul profetic

TITLUL DE „PĂSTOR” DAT LUI MESIA NU ARE SENSUL NOU-TESTAMENTAR DE ÎNDRUMĂTOR SPIRITUAL, CI ESTE UN TITLU POETIC, CARE ÎN ORIENTUL APROPIAT ANTIC SE DĂDEA CU PRIORITATE REGELUI, DAR ȘI ALTOR CONDUCĂTORI LAICI SAU PREOȚI ȘI PROFEȚI.

printr-o piatră care se desprinde din muntele lui Dumnezeu și distruge supraputerile lumii, apoi le înlocuiește, acest Învingător al cărui nume nu este rostit domină întregul pământ pentru totdeauna. Este un scenariu cât se poate de imperialist, cu sau fără ghilimele.

Într-un alt vis, care elaborează pe același scenariu, după ce prin fața profetului defilează fiarele care reprezintă patru civilizații succesive ale lumii, Mesia apare sub denumirea obișnuită de *kā-bar-ʿēnaš* (ca un om),⁶ Reprezentantul umanității, în contrast cu ferocitatea imperiilor pământești. La încheierea judecății divine, acest Om primește suveranitatea asupra tuturor imperiilor și a puterilor lumii, răzbușându-l pe cei sfinți și asociindu-l la eternă împărăție. Și în acest caz, lui Daniel i se arată un Mesia imperial, așa cum nu doar evreei au dorit întotdeauna, ci așa cum toată lumea dorește până astăzi. În primele două profeții, lui Daniel nu i se spune nimic despre acea „paranteză” a umilinței, jertfirii și a aparentei dispariții a lui Mesia.

În viziunea sanctuarului, după înfruntarea celor doi masculi alfa ai turmei acestei lumi (berbecul iranian și țapul elenistic) și după isprăvile cornului luciferic care ajunge la apogeul obrăzniciei lui în timpul sfârșitului (8:17,19), ne așteptăm să apară Mesia, sub un chip anume. De data aceasta însă, personajul mesianic apare ca fiind preexistent, cu titlul de Comandant al Oștirii Domnului (8:11; cf. Iosua 5:14-15).⁷ El este atât Suveranul divin al sanctuarului ceresc, cât și Pontiful suprem al tuturor slujitorilor sanctuarului. Ca Preot, El are în supravăghere „arderea-de-tot necurmată”, pe care în calitate de creștini o vedem ca prefigurare a Jertfei atotispășitoare a lui Mesia (Evrei 7:27; 9:14; Apocalipsa 5:12). Dar ce înțelegea evreul din acest holocaust care fumea zi și noapte pe altar și care era temeiul tuturor celorlalte jertfe aduse ocazional?

În final, când îndrăzneala cornului luciferic ajunge la culme, regele-pontif terestru încercând să se măsoare cu regele-pontif ceresc pe același teritoriu al sanctuarului, Comandantul Oștirii intervine și îl înfrânge definitiv pe rival. Comandantul oștirii este în acest caz numit *Šar Šarim* (Comandantul Suprem, Daniel 8:25), un titlu pe care majoritatea interpreților, începând cu evreei, îl atribuie lui Dumnezeu, în timp ce Daniel îl atribuie și lui Michael (Daniel 10:13; 11:12:1).

Acest Comandant Suprem al oștirilor cerești și Protector al poporului sfânt domină scena în capitolele 8 și 10–12, în contrast cu voievozii, căpeteniile (comandanți terestri sau extraterestri) care bănuie lumea noastră (Daniel 10:13,20,21; 12:1). Rolul Lui este acela de ultim eliberator

din lumea aceasta a conflictelor interminabile, a persecuțiilor, a suferințelor, a aroganței și a confuziei. Centralitatea jertfei lui Mesia este foarte acoperită în aceste capitole. Într-adevăr, Michael este îmbrăcat în odăjdii de in, ca marele-preot în Ziua Ispășirii (Daniel 10:5; 12:6; Leviticul 16:3-4,23-24), dar ce evanghelie poate să vadă un evreu în acest simbol, când nici măcar creștinii nu observă identitatea Mesia–Michael, și semnificația odăjdiilor albe ale lui Michael?⁸

Încheiere

Totuși, Dumnezeu nu a lăsat pe nimeni în întineric cu privire la marea Jertfă pe care trebuia s-o aducă Mesia. Capitolul 9 din Daniel dezvăluie timpul și felul venirii Lui pe pământ, într-o manieră care se armonizează perfect cu marea profeție a lui Isaia (52–53). Dar despre aceasta vom discuta în articolul următor. ■

Florin Lău este profesor de Biblie pensionar

¹ În ebraică este aici același verb (*haskél*) ca în Is. 52:13 (a propăși), în 1 Sam. 18:5 (a izbăvi), Prov. 17:8 (a izbândi). Adesea înseamnă „a înțelege” (Neemia 8:13).

² Textul ebraic folosește termenul *ʿereṣ* (țară, ținut, teren, pământ). Cornilescu l-a tradus „țară” aici, însă comparația cu alte profeții mesianice, în care ni se spune că urmașul lui David va domni nu doar în Ierusalim, ci peste toată lumea, ne arată că și aici trebuie înțeles mai degrabă „pământ”, cum traduce și KJV, DRA (*in the earth*), Schlachter (*auf Erden*), precum și traducerile italiene CEI (*sulla terra*).

³ Termenul ebraic pentru dreptate (*ṣedaqá*) înseamnă: dreptate, corectitudine legală, justiție benefică (salvatoare), nevinovăție, „dreptăciune”, dreptă viețuire (după standardul Legii), virtute, vrednicie, faptă bună, merite; succes, victorie. Acest termen, în variantă arabă (*sadaqat*), a fost preluat de turci, iar prin ei și de români, unde vechiul cuvânt *sadacat* (sădăcat, sadicat), folosit în secolele XVIII-XIX, însemna „devotament”, „relații sincere/cinstite”, „dăruire”. Numele pe care Ieremia L-a dat lui Mesia este și o ironie la adresa regelui Zedechia (*Ṭidqi-Yahu*), al cărui nume înseamnă „Dreptatea mea este Yahwé”.

⁴ Ezec. 45:7-9, 16-17, 22; 46: 2, 4, 8, 10, 12, 16-18; 48:21-22.

⁵ Is. 44:28; 56:10-11; Ier. 17:16; 23:2-4; Ezec. 34:2-23; Zah. 11:8. (În traducerea Cornilescu, precizarea „[păstori] sufletești” este un adaos la text). Expresia „un singur Păstor” face aluzie la faptul că Israel fusese împărțit în două regate (Israel și Iuda). După exil, poporul ales trebuia să constituie un singur regat (Ezec. 37:16-22). <https://core.ac.uk/download/pdf/58820914.pdf>

⁶ Literal: „ca un fiu de om”. Această expresie din aramaică, având și echivalente ebraice (*ben-ʾadam* („copil al lui Adam”, om, ființă umană), *ben-ʾēnoš* („fiu de muritor”, „pui de om”), a fost forma preferată sub care Isus Se referea la Sine.

⁷ Termenul ebraic *ṣāḥāʾ* (oștire) are și sensul de „luptă” (Dan. 10:1), „astre” (Deut. 4:19), „locuitori ai cerului”, „îngeri” (1 Împ. 22:19), cuprinsul creației lui Dumnezeu (Gen. 2:1), și „serviciu la sanctuar” (Num. 4:3; 8:25). Titlul de Yahwé Dumnezeu al Oștirilor (2 Sam. 1:3,11; 5:10; Ps. 24:10), sau Yahwé *Ṭāḥāʾōl* (Yahwé al Oștirilor, Yahwé Luptătorul, Cel care a adus la existență toate elementele,) a fost popularizat de Samuel și de David, apoi folosit ca titlu preferat al Dumnezeului lui Israel, de către toți profeții.

⁸ Simbolistica acestor odăjdii albe este sugerată de Ellen White (*Istoria faptelor apostolilor* 1911:22): „După cum în serviciul tipic, marele-preot își lăsa deoparte veșmintele pontificale și oficia în roba albă de in ca un preot de rând, la fel Hristos Și-a pus deoparte veșmintele regale, S-a îmbrăcat cu natura umană și a oferit jertfa, El Însuși fiind atât preotul, cât și victima. După cum marele-preot, după ce își îndeplinea slujba în Sfânta Sfințelor, ieșea afară la adunarea care aștepta, îmbrăcat în veșmintele lui pontificale, la fel Hristos va veni a doua oară.”

PERSPECTIVE MISIONARE

**RODUL
CREDINȚEI
AUREL
NEAȚU**

**VĂ INVIT, DRAGI FRAȚI
ȘI SURORI, SĂ CEREM
ÎNȚELEPCIUNE DE LA
DUMNEZEU.**

Cine și-ar imagina frumusețea imaculată a florilor când privește un bulb gloduros și cenușiu, ascuns în pământul negru și rece? „Priviți cum cresc crinii”, spunea Domnul Isus, și ne putem gândi că, în zilele acestea, Dumnezeu poruncește vieții ascunse în plante. Curând, din laboratoarele tăcute ale solului, vor ieși la lumină iarba și florile înmiresmate. În prelungirea acestui tablou despre cum se plămădește viața, vă informez că, recent, colegii din comitetul Uniunii au început să pregătească un concept care, metaforic vorbind, va crește frumos peste câteva luni, în strategia de programe din Anul lucrării personale 2021–2022, cu titlul *Urmează-Mă cu aproapele tău*.

Pentru aceasta, au fost invitați: rectorul Universității Adventus, directorii de la Centrul Media Adventist, Editura Viață și Sănătate, Semnele Timpului, ADRA România, Departamentele Sola Scriptura, Isprăvnicie și Misiune să transmită observații și propuneri. În cursul zilei de marți după-amiază și miercuri dimineața, 9 și 10 ianuarie, am format un grup de lucru cu colegii din comitetul local al Uniunii și am așezat pe masa comună perspectivele anului viitor. Ca noutăți față de anii anteriori, vom avea o săptămână de consacrare într-un format diferit, adaptat vremurilor, cu speranța că mulți dintre noi vom fi motivați să ne implicăm personal în răspândirea Evangheliei. De asemenea, urmează să fie pregătit și oferit un catalog cu proiecte misionare diverse, individuale și de grup, din care vom putea să alegem modalitatea de slujire care ni se potrivește cel mai bine.

Conceptul aflat în stadiul de dezvoltare va prinde contur după alte consultări cu pastori și oameni de inițiativă. Vă invităm și pe dumneavoastră, cei care aveți idei de misiune creștină, să vă implicați personal în proiecte vechi și noi, pentru ca, în biserică și în societate, să fim „o mireasmă de viață spre viață”, după cum spune apostolul Pavel. Sunt convins că versiunea finală a strategiei

misionare în anii 2021–2022 va conține elemente deosebit de valoroase, propuse de laici și voluntari ai bisericii.

În același context de aliniere a resurselor, vă informez despre *Biblia ucenicului* și *Manualul ucenicului*. Sunt două proiecte care au depășit faza de germinare și promit frumuseți pline de grație în Anul lucrării personale. Despre *Biblia ucenicului* vă pot spune că este gândită ca un material pentru slujbași, într-un format multimedia, cu acces la resurse audio și video, prin intermediul codurilor QR. *Manualul ucenicului*, aproape gata de tipărire, este o resursă excelentă pentru dezvoltarea spirituală în cadrul unui program de mentorat.

Dați-mi voie să fac o mărturisire. Rugăciunea mea către Dumnezeu este ca pandemia și crizele ei să nu împiedice planurile Domnului. Peste câteva săptămâni, vom număra un an de la declanșarea crizei COVID-19. Ca structură organizațională, încă avem nevoie să ne adaptăm. Pentru obiectivul acesta, vă invit, dragi frați și surori, să cerem înțelepciune de la Dumnezeu. El este expert în situații imposibile și ne poate da ca răspuns la rugăciunea unită mai mult decât cerem sau gândim noi. „Dacă Dumnezeu... n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:31,32).

Fie ca Dumnezeu să reverse peste toți binecuvântările Lui, asemenea ploii și luminii soarelui. Puterea Lui să vă înconjoare cu frumusețe și rodnicie, iar viața noastră să facă fericite alte vieți, prin lucrarea iubirii.

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:4-7). ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Completează cele 16 cuvinte lipsă din textul de mai jos, apoi caută-le în careu și încercuiește-le. Vei descoperi modul în care Dumnezeu ne veghează permanent. Poți memora acest capitol din Biblie!

----- 121 (O cântare a treptelor.)

1. Îmi _____ ochii spre _____ ... De unde-mi va veni _____ ?
2. Ajutorul îmi vine de la _____, care a făcut _____ și _____.
3. Da, __ nu va îngădui să ți se _____ piciorul; Cel ce te _____ nu va dormita.
4. Iată că nu dormitează, nici nu _____ Cel ce păzește pe Israel.
5. Domnul este _____ tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă.
6. De aceea nu te va _____ soarele ziua, nici luna noaptea.
7. Domnul te va _____ de orice rău, îți va păzi sufletul.
8. Domnul te va păzi la _____ și la _____, de acum și până în veac.

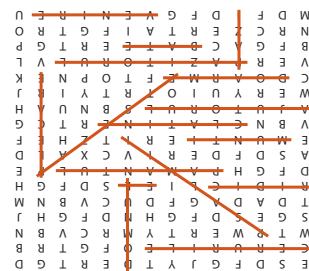
**CITESC SI
DESCOPAR
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe.

E	S	D	F	G	J	Y	T	D	E	R	T	G	D
C	E	R	U	R	I	L	E	O	F	G	T	R	B
W	T	P	W	E	R	T	Y	M	R	C	V	B	N
S	G	E	S	D	F	G	H	N	D	F	G	H	J
T	D	A	D	A	G	F	D	U	C	V	B	N	M
R	I	D	I	C	L	I	E	L	S	D	F	G	H
D	F	G	H	P	A	M	A	N	T	U	L	P	E
A	S	D	F	D	E	R	I	V	C	X	A	L	D
E	M	U	N	T	I	E	R	I	T	Z	H	E	F
V	B	N	C	L	A	T	I	N	E	R	T	C	G
A	J	U	T	O	R	U	L	S	B	N	U	A	H
W	E	R	Y	U	I	O	T	R	T	Y	I	R	J
C	D	O	A	R	M	E	F	T	O	P	N	E	K
V	E	R	P	A	Z	I	T	O	R	U	L	V	L
B	F	G	A	C	B	A	T	E	E	R	T	G	P
N	R	C	Z	E	R	T	A	I	F	G	T	R	O
M	D	F	I	D	F	G	V	E	N	I	R	E	U

Răspuns: Psalmii; ridici; muniți; ajutorul; Domnul;
cerurile; pământul; El; clătină; păzește; doarme;
păzitorul; bate; păzi; plecarea; venire.

CONVENȚIA NAȚIONALĂ ADVENTISTĂ
ASISTENȚĂ
ȘI MISIUNE SOCIALĂ

ONLINE

universitateaadventus

institutadventist

INVITAȚII:

Paolo Benini
Florian Ristea

Slujire din inimă

16-18 APRILIE 2021

"...cu toată inima..."
(Luca 10:27)

Cei interesați de eveniment
sunt invitați să se înscrie la adresa:
uadventus.ro/conventieNAMS2021

În funcție de evoluția
pandemiei vom comunica
informații actualizate despre
organizarea evenimentului.

Pentru informații suplimentare
Tel. 0753 142 622
Email: secretariat@uadventus.ro

Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea
UNIUNEA DE CONFERINTE

ADRA

ASproAS

Educație în orice vreme

ZILELE
UNIVERSITĂȚII
ADVENTUS

21-23 mai 2021

Invitat

Clifford Goldstein,
scriitor și redactor Hope Channel

"De-a lungul întregii vieți, aleșii lui
Dumnezeu vor învăța continuu."

Ellen G. White, *Principiile fundamentale
ale educației creștine*, p. 350

Pentru participare la eveniment
înscrie-te la adresa
www.uadventus.ro/zileleua2021

În funcție de evoluția pandemiei
vom comunica informații actualizate
despre organizarea evenimentului.

Informații suplimentare
0753 142 622
secretariat@uadventus.ro

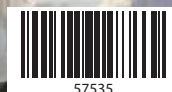
ONLINE

universitateaadventus

institutadventist

57535